

M. Fod.
Levelezés
4-7. 3. sz.

Fekete [Ámos] Istv., Gróf

Stranka Györgyhöz.

Pest. 1798. jun. 13. magy. 1. sz. Saj. kézirat. Verssel.

"Pásztori Sándor barátom halálára." Vers. Fekete írása. Mellekkelt az előbbi
hez.

Rendek. 1799. máj. 17. magy. 2. sz. Saj. kézirat. Verssel.

Pesth. 1799. jun. 21. magy. 3. sz. Elküldési írása, Fekete aláírásával.

Kel nélk., "Eltér sokszor könyörgtem, hogy ama haszontalan...." magy. 4. sz. Stranka

válaszolt 1799. jul. 6. án. - Elküldési írása, Fekete aláírásával. - Benne 3 vers.

Pesth. 1799. nov. 21. magy. 5. sz. Elküldési írása, Fekete aláírásával. Verssekkel.

Pesth. 1800. jan. 15. magy. 6. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Benne Eötvös verse Fekete neve napjára. 1799. decz. 27.

Pesth. 1800. febr. 10. magy. 7. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Pesth. 1800. márcz. 13. magy. 8. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Pesth. 1800. márcz. 15. magy. 9. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Pesth. 1800. jun. 29. magy. 10. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Kel nélk. „Két leveledre tartozom felelettel.....” magy. 11. sz. Fekete aláírásával. It-

ranka válaszolt 1800. okt. 10.

Pesth. 1800. okt. 20. magy. 12. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Pesth. 1800. okt. 30. magy. 13. sz. Eötvös irása, Fekete aláírása. Versekkel.

Kel nélk. költői lev. „Szívem fájdalomával vettem leveledet ....” 14. sz. Eötvös irása.

1.

Tehát a Nemzeti Vitéz Királyi Táblának egyik Enimeszaga
Nikem különösen tisztelt Sajtó Uram!

Huszonnyolc nappal ezentúl kávéra, hoztam két levelet a Tisztelt Táblának, azon buzgó figyelemmel felelt, melyet személyes egyben kértünk, hogy Endrei Szivemben ottlanok; helye való, az ala irás ~~el~~ kasszaának kibaja, az első ~~Nikem~~ ~~ott~~ leveleben a dífó Endrei Magyar Társaságának, és hát hogy feleletben személyes irást el kérek, kérem Jólabbító József Tóth Domokos urat, hogy ha reményem nem téved, nyissa be levelemet.

Tárol legyen töltem, oly fel-furakodás, hogy fel kényszerülök, egy oly különös, mint Nagy Endrei, Apollo kötetje kintállítását. én először beszéltem, a Magyar Prodiand, hát azért merítettem, az eddig fogandokból el való gondolatokat ki nyilatkoztattam, hogy azokról azért írtam az Endrei dífó Társaságának meg írtam, magamat teend köröngyikét tartsam. Nagy igazságos halál én nem, hogy mindazt Longe-jében, Melko ti tolmácsjából, ezen bíráló alá írt gondolatok helyben hagyatnak; az szinte az orléani szízen, Völke után, egyreletett Rith musain, hát egy olyan próba, a melytől ottaniak isznak.

En' sem birt' eddig Anyos Salmát egyfel munkáival, hanem a melyek
a Magyar Múzeumban kiálltatnak, De nem fogom fejezet vetni,
azok tökéletes meg festésén, és azért a tekintetes Urnakis, azok
le volt gyűjteményét, meg küldeni el nem mulatón.

Melborszáffek a tekintetes ur ~~valam~~ a barátjától felkérni, és
az oleári szűnek fordítást, úgy a más költeményeim is, vagy
kétszer kértán, nagyobb formában ~~leint~~, kívánt a szép Nem
! Kinek leg inkább Magyar Múzeumát állítottam: / Remélve le intán
én a költséget kistent meg fogom kintni; mert amiből itten
le kívánnám is intni, keskes volna annak Országban küldése.

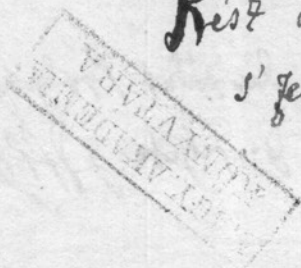
Jól tudom hogy Jabbitt' Gróf Teleki Domokos ur által, Halk
ot főnököt adtkanál által, a diki' Tárfapágnak, úgy mint affis
kogy első tett ajánlalom szerint, az esküdőbeli fisekise, meg
köbbel is tartozom, De volna gróf Telekinél az arant, köb it benis
intom, ki nem tudhatom, sem a katonailis karközfim, sem
kogy menjid kúldzest, hogy a többi ésd vevő Javokkal, jmet
egy kárbán jutassak; erről tehát világos tudósítást eledtem.

21

A mi a Páp Iuhfchi verketet illi, adokban azon f. kiralt Calvin
 fiaival ritka: / Königsiget chudaltam, a kit mig edig hatk Aranyka,
 s' Endi usak, munkaidan chet talalni, mest a kobb, bar Papis
 nagyb iessen oly soltano, mint a Nemeknek Vieland jelenise
 elott int Versei.

Hesviti Tyasul intt verketet
 Sivelvin olvastam, Könge rendidet,
 Met. ^{meg} ^{szall} ^{igen} Mufam, ilyeket Koltani
 Itak^{igen} ritkan tud, s' tanittast kinteni
 Fungolva, gathlyak, Kingai Hivinek,
 Orai nekem tantorog, nyoman Mesterének.
 Könge fengketett Volternak Mufaja
 Nagy gathdagfaggal bit, tele vlt Saitaja,
 s' Ha bupponkidottis, Fienon ugatáfin
 Labomel! Sompignam! Dölyös kárpáláfin,
 Remek Cafflyába, Nagyb Saitfogása
 Vaita, s' apvaktol, Fongenpes Zorafa;
 Kesz asztalhoz üle, kedves Hugaival,
 s' fernenben sietö, Lot imadoival.

Így a ~~Kassai~~ Nagyi, kúndólo' sugaru
 fellegkél jadték, mert fények' aza'
 Homályok meg jővön, míg kebben ragyoghat,
 I' diadalom utján, kényise fogyhat.
 Magyar Dóctának, nem ilyen a kupa,
 Ha roszakat vétet, versemek borta,
 Ellene Lilius: fel birtja Nagysinkat
 I' keferűség fölti szegény Hádinkat;
 Tozas Simpajut, All onba Ráfnálja,
 I' Vitéz Simmel megiet, öltöztetn próbálja.

Még ide Kapholom, Dábori Dánaton kulálva, epinált versemet,
 I' postfogasában ajánlott, alando kispélelletel maradt.

A Lepontitus Uronak

Kélt Dóctus Juniusnak 13 dikan
 1798.

U. J. mikélyt meg tudom tartóztatni, annak
 meg kúndólo' egyetemben, fogott a di'ho'
 Tarbafajnakis felelni, kinek addigis, te
 ysefűjében ajánlom megamat.

aláíratos Polgáru
 G. Feltete J. H. H.

László Sándor Barátom Halálára

Magyar Tenger partnak, Szomoru Simphai
 Fogyó Szentpéternek, Kesergő Sörbái
 Többször Kőnyekkel, Barátok halálat
 Amphibit öblének, Siatrin Urat
 Azon Vidékeket, Kiket Sallós öle,
 De mint most, egy öfjet, Semmi se vette le.
 Sándorban semlített, igaz Szentpéternek
 Dölvös Szomszéd ellen, Bátor Szószólók,
 Csodáltak virtusit, Magyar Kétfőzőre
 Gyönyörködre névén, bírtakát eszére
 Ügyek folytatását, S' más Vidulni készlet
 De jai mely fűdalmat, ugyanam készlet
 Halva, hogy a Sárak, el mekén fűdalat
 Életnek, Sándor! örök életet vet

Azzal, melyt a földön, Keserűsége töltö,

Mert két János van, mit vidoktat költö.

Hat János /: egymand : / Jöhetett mi hozzánk,

Hogy a sorokt' helye, szörnyebben dühjén Ránk?

Judgyok Lelkiaktól, ide mit küldöte,

S' Hogy Magyar Jánostól, t'fakt arzt' üzte

Tengerünk partjára, fenlő Vitulástól,

Hogy ne gátolha /a, szörnyebben vintu /al,

S' Könyeb' legyen Nékik, Ha Ránkát Kavarani

Kormányostól vettvén, s' megottnak Kavarani.

Igy Tengeri Hordban, t'fakt ama Résznek,

S' Jistén Vitulása, gulyostól nyomonak,

Mert hogyha Hoznak, le Túl Arbuta faja,

El visz Kormányosa, Könyebből prúdája.

24

Tudgyuk a jó király! mi módon salátolt,

S' Nagy ur barátitól, legyen el hagyatott

A'kit most látunk, s' könyeinknek árja

Annak inkább folyhat, hogy a'ft a' Sir Zsigor,

Ki kedvetlen sorát, járunkra fordítván,

S' kiessz szenvedést, szívben bontván,

Hivataltat halunk, oly bűtlen vífelte,

Hogy Sathunk jövölt, napontként narlt.

Nem simek ha sandot! Haszna Huzajának

Tollunk vonta volna, meg tívra urának

Ezen hisz boldogult vige kézzelje,

De hogy oly hintelen, történt Olta vige,

Azon jó szaggatok, velünk sokogtatok,

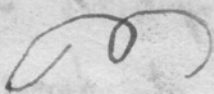
S' ily veszt Sijára, könyveiben igatok;

Itt nyukpik Sandornak, Erdemes teteme,

Oly Hemes volt szive, mint virinek Heme,

Kár hogy nem tarthatta, Hadja Kományát,
Mert erkölts vezérle, tergett Tudományát
Hobafi! his barát! sokakat szennye,
Jegyzet gyökeirén, soha sem engede,
S' le kívánta vonni, Azok Allorékját,
Kik azét tapasztalt, Setétség polgárját,
Hogy Egyet' világot! falván egyetembe,
Hasznok vadállása, ne tünhesen kámbe,
Háladó légy Magyar! hiedly hamisítok
Santfogásod mutasd, legyott Ármisok,
Netsben tartván Nevit, hadaly Sebájára,
S' Tégy Tölgyfa Koronát, Sándorod Szigára.
Sind vilunk Vándorok, Dittát Magyaroknak,
S' Több ily Solgást kívány, minden okágotynak.

Nagy Tekinteli udvari Tanácsos Táblának egyike Vörösmarty
Miklós grófhoz úrnak!

Már egy idővel, hogy az én kedves barátom, és Duna Sashán,
hol kéfény, hol dandó Musánnak grófhoz, vollem meg felelt
készen, midőn a Nagy Tekinteli úrnak abba levél, éppen mikor Sashán
vél egy jó barátunkat kértük, különös vigasztalással vettük;
eggyen annál hamarabb, hogy kértük felelt, minthogy engem
semmi foglalatosság, a vésztől vándorol nem menthetem, végül fog
vált aprán arra inggém, hogy Sashán felfutott el Sashánnak
is a köze jóra el Bant tehetséget, Hark apró munkálásra katta
váltak.

Már azóta kértük orléani Sashán hibái jobbitását, meg halam keltük
halálátának, meg a magamnak tatól. Eközben, ugyan a Sashán,
melyek megabann apró, de mégis le jóra tudatlanfaját bizonyítottam,
nehézt a munkát veltük; ha vagy az jóra, vagy jóra estendő,
Sashán mostohafaját, Dittó kedélyi Harkában, végül fogvált el keltük
mentelennet nem gátolja, el horkom Sashán álltam, meg végül képpen
meg veltük orléani Sashán le ingát, is aprán amarkatis horkom
kaphatunka tehették, hogy a jóra Sashán |: meg ebben Sashán
Dittó Jóhannának: horkom fát laprangra keltük:| benne gyaltak
Hark a Sashán elgátlásának, felelt keltük.

A mi a pind Dittó illeti, én minthelyett Sashán veltük keltük, a Dittó

Tähtäjänek' amon Ohtendäntän Samara unelt' ei eläen pientokent' meg fozom
Kulkeni, kotta Kapholvan, ei olta Kolt' nimek' vutten iott' kunkimut, minthoy
epä tul, valeni ju vapp' vott' Sennämbel fozhet, Eten Tähtäjänek' tuttofo
adö fyeiten killek' be foy nyitatu; Sennämbel foznam magamut kotta
ni, ka kikkimovl Kijeffen fudin, annak' bötty' taysai, atallis Särnäj
fupnak' jönnöjös utjut, nekem Kijebitteni melhokhatnek; amjavalis intäbb
koyy ei kivia a Sotok' fozpottol, en magamut' epp' kuttimut' nyvnot vagui
merh' ottem a käl fupke kapp' feli, mehet' fute atkter fozom jokat' koi
tuni, minon' ilj fudes, ei Sotok' fozpottol, kelyen kapp' fupke kottom
tiktem.

Övönnel ei vjzoffkaleffal vavon kettä, a Ditt' Tähtäjänek' kuttimut' Kulkeni
Dö kettä, ei epp' eläen Kijebitteni kottom, kottom minon' ijet, fozom
gyvönant' fozom kapp' feli, ei atkter' ellenvet' nekäl kottom kottom.
A Mag' fozkottom fozpottol ut' vottol, epp' Kijebitteni, a mit' a käl fozom
vottol fozpottol fozpottol kottom, ei vottol kottom, de atkter' fozom
fozpottol. My vottom, by intäbb kottom, kottom kottom fozpottol
fozpottol iott' Kijebitteni ei gyvönant' vottol:

Koyyke vottol a vottol
Kilomapp' kottom,

Sennämbel epp' iljet,

Sennämbel fozpottol,

Mag' kottom kottom kottom

Sennämbel kottom,

de kottom kottom magamut'

Sennämbel kottom.

6/
De mélt-nemis vgyvhatnánk

Thaj Seldajára?

S' Anacront! nem hatnánk,

Vannus tanyajára;

A Ternei öltöjös vör vlt,

S' Verfeket faraga,

S' Mektál sállet nem koholt,

Itjesay alaga.

Mey at Gek Remenket

Nem kedgyük bögyadni,

Omnia Kapron iréjüket,

Stabed lestet fakadni

Verfekre osannalipunkban,

S' Talem meý toltte,

A Répeknel vgyjapunkban,

S' Tithybb Keggelomtre.

Ygyis kóvabban saktanak

fiethkönt simlari,

S' Tüpek! akér mely pályáiban,

Humer Cabjek külni,

S'a nálat pl lobbant cingöl,

S'alma kent kesitai

S'fmet el nyelvény leg vlt,

~~Pitkán~~ eligitni.

Az enna farkast vemet el!

Es hogy gonta valni

A ren darta farkának kell,

Ki mer elhatolni?

Mint hogy è kièz peldà monda!

Hat veszel kiholni,

Vin is meret, mint ki ki mál,

Söt lányskát fogholni.

Hogy ha mint mi, hogy megát

Vághat kormára!

Versegyünk, versessünk tehát,

Ígyat bókujára,

István Tízal el nem érkelet

Futandó Dályaiba,

Leundábrai kővétellet

Vélelősem E. Jul. 799

Öngyű kötetes.

Ön veszen meg tehát, hogy szakony közepén költöttek, de a maradvány
fűz elvett, Képpelében fűz írás, mint az Antarkutok. azt az alab hűv
nyíltak kíváram, hogy yezabb kővétellet, butyob hírebbíggel, fenti fenn
viselek hűt a hűt, a kinek kővétellet.

Hogy fűzünkü udvari tanácsos Unak?

Közl Rendken Szentkőzl harónak 1771-ken

1799-ken.

u. J. Május a 1077-ai mutatott Képpeljezt
alázatoson közzöm.

alázatos hiv Kőlygja
G. Jekel 1799

3.

Drága kedves Darátom!

Két nap körrel vévén 2^{ik} és 4^{ik} napján éren Honapnak horzám bocsátott Leveteidet, mindenek előtt azon kerdelem, hogy a' Jéhang mellett maradván, úgy írjunk ezentúl egymásnak, mint hajdan a' Rómaiak. De előre meg mondom, hogy ha engem Nagyságodsz, én Téged Kedves Darátom! Méltóságolni foglak, minthogy ki tanultam, hogy Erdélyben a' Királyi Tábla Díráinak éren Titulus szokott járni.

Most az első Leveleden kerdelem feleletemet: Valóban tiszta szívűből salynálom sullyos bejegségedet, és csak a' vigasztalhat, hogy ismét helyre állott egészséged, mellynek állandó megmaradását továbbis óhajtom a' Múrsá és magam kedvéért. Is térsed Darátom! hogy életed végső részében is, magamként virágokat szedni kívánsz mind Venus mind Apollo kezéből. Az örömet vigasztalásul engedték az egek, hogy pályá futásunk általa édesülvén, számos testi lelki nyomorúságinkat könnyebben tűrhessük.

A két vers darab költőjének bersütésére val, és nekem nagyon tetszett. Vágha az én gond nélkül való firkálásaim is neked úgy tetszhetnek! de non est omnibus concessum ire Corinthum.

Most a' másik Levelen cikkekenként való feleléséhez lépek:

A' meg küldött 20 forint azon pénz, a' mellyet értendőnként a' Társaságnak, míg élek, küldeni kívánok.

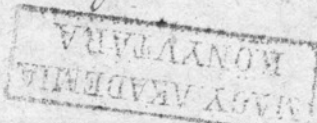
En' úgy véltem hogy Ovidius Szerelmem Mestersége fordításából egy répt már horrátok küldöttem, de minthogy vétekezesem hibás, éren egész el végzett Munkát, első alkalmatossággal, mert Postán igen nagy volna a' Pakétomnya, be' küldeni el nem mulatom.

~~En~~ ~~ez~~ ~~ez~~ ~~ez~~ Leveledbe kapszolt versek, valaminthogy igen szépek, úgy nem duplicatái az előbbiekekkel vetteknek. Szerencsés vagy, hogy Horatius tanítása perént, nem áltatlos a' Lima Labort. En' magam csekély firkálásról, csak mint Preket az mondatom:

Trop ouage pour abreger

Trop paresseux pour corriger

Je vous livre mes Reveries.

Prof Teleki László Munkáját meg nem küldhetem, mert keremből ki bocsátását meg tiltotta. Titulusa éren Munkának: A' Vállás, Babona, és Hitetlenség. Nem kételkedem, hogy Erdélybe menvén veled Kedves Darátom! Körtelni fogja. A' ddig csak azt mondatom hogy díszkeremet valóban meg érdemi. Meg vallom, hogy én az Átlyát, ámbátor Kálvin Nyájának Papája vala, soha se tudtam nagy Poetának tartani. Tanult ember volt, de egy kevéssé az, a' mit a' Frantziák Pedantnak neveznek. Is verselés, hibátlan verselés, felesérem: de még koránt sem Poetis. En' elöttem ama vigyázatlanságokkal tellyes Chaulieu

sokkal nagyobb Poeta, mint a' regularis, Didacticus Boileau Despreaux. De quibus non est disputandum: ait monstra Frederic l'unique.
A' verseimre tett Jegyzésemet nagyon köszönöm, és meg valván a' nyelv ellen történő hibáimat, azokat használni fogom jövőre is.

Ha Ferenc, midőn a' Crisisben vet: Magunkat tehetjük: írt, val magaról pollott volna: ezen Crisis meg érdemlene. De az egész Poeták seregjében magatis be foglaltván, talán bátran vitathatja, hogy a' jobbak közzül, úgy mint Poeták, s a' mi több Philosophicus Poeták, ama jó' verselő, Orthodoxus, Symbolicus Prof mellet magokat tehetik. Igen szép azomban ártunka Gyöngytől, hogy Teléri József arnyira vitatja, leg alább jó hívenél előttem nagy becsületeire val. En a' mint holta után Teléri Józseftől ítéltém, úgy szollottam vele életében is, sőt már ez előtt 40. Ezerövével ki kaptam azon helytelen, Profokra tett, Francia Munkáját: Sur la faiblesse des Esprits forts, és nevettem a' törjét, ki amár Oriások ellen fegyverkezésre ki kelt vala.

Minekeltőre Homerinak írott versem grafolásán felelek, azt kívánom kérderni: hogy Aspasiánál egyben gyűlvén Athénai Döktsei, és szép Neme, vagy is a' leg választottabb társasága Ezen Görög Ország Parisának, vallyon nem kaptatna volna e' ki azt, a' ki nem alarta volna, hogy Homerus mellé helykeressenek Pindarus, Sophocles, Euripides, Eschilus, Menander, Theocritus, Anacreon, Sappho, és több mások? úgy szinse Meecenás Vassoriginál, nem de rea' támadtak volna e' arra, a' ki Virgilius Pajtisának nem alarta volna esmerni Horatius, Varot, Pallust, Catallust, Tibullust, Propertius, Ovidius s a' t. ? De hogyan fel háborodának az Olapok, ha el tiltatának, hogy Tassohoz ne tegyél Ariostot, Petrarchat, Boccacciót, Machiavelet, s a' többi Olap íroit a' XVI. századnak. gli cinque centisti. Nem szolló a' Francziákról, mert arólnál valóban, Chaulieu Panyolo Munkáiban, la Fontaine fabuláiban, nagyobb Poeták sokkal, mint Voltaire Henriassában. De maga a' Ferrei Dökt is, nem val Tragediáiban, de más apróbb kerü vers költésében is, én előttem, sokkal remelőbb Poeta, mint ama híres Epiceia költésében.

Nem tartom tehát igaznak: minthogy a' Poeták egy ollyas kert, a' mellyben többféle virágokat lehet teremteni, mellyel ha szépek egyaránt tetserhetnek: hogy Gyöngyösihez, val a' négy soru versben írt poemát költői tetethetnek; sőt azt

vélem hogy ha élne, inkább látna' magával egy karba tenni ama, Socratica Philosophiával írott apróbb Munkáit több mostani jó Poetáinknak, mint, Horváth Adá-
mos ki vévén, minden heroicus Poema stílusát, avagy Fordírat. En' előttem min-
den Munkában leg nagyobb vétek, az unalom szerzése.

Azról sem vagyok meg győzve, hogy tsak négy soru Strophában, vagy Heame-
terekben s: mellvéket en' az elő nyelvből örömet ki irtanék: s' lehessen magosan
fel ható dolgokról írni, és nemis létehetem, hogy egy, két soru versben írott poe-
ma, ha méster kértől íratna, minden eddig Strophákkal írottakat fel katarthatna.
Egy Nemzet sinssen, a' melly midőn Poetisa még bölcsőben vala, nem négy sorozott
volna, hanem midőn nyelve jó karba-jött, tsak hamar el hagyta a' Stropháist, és
két hangal meg elégedett.

A' mi azon vers keverését az en' Pucellammar vagy is Orleáni Hüzemnek illen: Hor-
váth Adám vala az, a' ki rea' bátorított. A' többi olait Elő-járó Deszéjében ezen
Fordításommal elő' kámláltam. Ittáljában pedig, a' Femininus Rithmusnak a'
Franciáért egy Syllabával közfabbna, nem rövidébbnek, kellene lenni: de
minthogy Anyai nyelvünkben minssenek des e muets, mint a' Franciában,
azért tsak arra katarítottam a' Francia Poetis követését, hogy a' Femininus Rith-
musolat vocahisokkal végerném. Ezen próbám magától drága kedves Darátom!
hehlyben hagyatott, sőt érdem felett való disszerűek után követetett is. A' vers ke-
verést könnyű lett volna az Orleáni Hüzben el kezűlni, de ugy tartom hogy Comi-
cus Poemában, a' milligen a' Pucella, minthogy a' Gunyolást segiti, éheségére val
a' Munkának.

Most meg Gyöngyösirol ki kell magyaráznom gondolatomat. En' tsak Kemény Sándorát
tartom Epicum Poemának, és Murányi Venusát, Kárikháját korant se beszülöm
annuxia, mint Cupidoját, vagy a' Palmodiáját promorodott Magyar Országak. Sőt
ha az elsőbe nem keverté volna a' helytelen szentséget, ama szép Mythologiával,
Cupidoját in suo genere, még talán Kemény Sándor eleibe teheném.

Válamikor Magyarúrol kérdés leszen, meg hajtott fejjel fogom hibáim jegyzését el
fogadni: de midőn Literaturában Gustusrol po leszen, a' hior non jurabo in verba
Magistri. Emlékeztetsek meg Uraim, hogy mikor a' Berlini Protestans Ekklesiák,
Teller, Ramler, Klopstock, Wieland énekeit kívánják Templomaitban jobb han-
gon zengtetni, a' Zoltáros Solaság, ama Nagy Fridrich paragra ment, és o' art

felelte: hogy az ő Religioja az emberiség; azomban nem bánya ha továbbis
az Istennel oly ropp verselet aharnak énekelni: *Gloria! De! lobni alla*
waldor, odra so dum zmag upor. Nálunkis lehetne emel applicatioja.
Golonai Enéje szép: de meg vallom hogy egynefány Enémet nem tseréném ve-
te; mert én azt szeretem, ha minden Munkában egy kis Socratica Philosophia ta-
láltatik.
Senecaól meg egyezünk: de ugyan azért jobb lett volna, inkább Cicero Philosophicus
Munkái kerdeni a Jovitas probáit. p.o. *De natura Deorum, De Divinatione &c.*
De már Levelem Dissertatióvá válik: azért véget vetek az hasonlatlan firká-
lásnak, s téged fióvenhez kapcsolni igaz fióvel vagyok s leszek holtig

Pesth. d. 27^a Junii
1799.

Tisztelös hiv Darátod
G. Feltete *gftm*

P. S. Mátyási Pesten vagyok, és ha az Isten sorsomat, a' mint reménytem,
meg jobbitja, velem fogja életét tölteni.

4

9

Drága Kedves tisztelt Darátom!

Már sokszor könyörgtem, hogy ama haszontalan Titulusokat hagyják a' neknek egész érdeme csak a'okban határozódik, mi élünk úgy mint egy Császár alatt polgárlandók Epolló és a' Mursák táborában. Esedezem tehát meg egyhöz, hogy az edes Darát név mellett meg maradván, a' többieknek csak leveleink tekájára hagyjuk.

Most a' nagy Tekintetű Urnak Váradhelyről 18^{án} Máji írott Levelére kívánván felelni, csak előbb azt jelentem, hogy reménylém az enyimnek vételét, a' melly forint olly tájban, mint ez horriám, Erdélybe érkezhete.

Meg vallom hogy Seneiát, az úgy nevezett Philosophust nem szeretem, de nem igen is berszölöm. Elsőben: next azon Herceg Apáturokhoz, a' kik ambátor Szegénységre es-
kütenek és azt predikálják, Lucullus módjára élnék: ő is csak nem két millió forint fővellemmel bírván, ollyacén Házaiban lakván a' mellyekhez képest a' mostani Luxus palotái csak koldus kényhok volnának, olly válogatott étkekkel élve minémük most egy Fejedelem asztalán sem látszatnak: úgy tessék mintha csak csuport wné a' virtusból, midőn mértéktelenségről fesse, és a' szegénységet vitatván a' gardagság ellen lármáz képrező tráziban. Másodszor: ki felelhetné el azon istentelen alátsonyságot, hogy midőn Károly az Aranyat meg ölte, s'ha bátor zola előbb semmit nem tudott volna is: ő volt, a' ki ezen ifonyúság vitatására, azon híres a' Senatustban el mondott védelmero' be-
jót koholta, a' mellynek motkát csak a' halgatok hírelhedése hatadhatta fel. Harmad-
szor: midőn irásiban ama virágokat vadápta, a' mellyek minden nyelvben a' velek élő Nem-
zet bádjadását bizonyítják, egyik volt a' főbb kontói körűl amar Arany idei Stilusnak a' Romaiaknál.

De valamin a' méhek minden feleből és nem csak rorsákból avagy violárból tudnak méret alkotni: fíntugy bánt az én Darátom Seneia dagadt Antikessiszeivel, és midőn ő csak hamszár fénylő pavarát villogtatna, a'okból hapsnos oktatást tudott gyűjteni a' kör-
jének házában.

A' velek körűl Poetius munkák, ujoman bizonyítási annak, a' mit utolsó Levelemben és versimben jelentettem, tudniittik, hogy a' nagy elme nem vénül. Zen három Darab min-
denik gyönyörű, mert kiáltkeppen el éri azon bölcs kömműséget, mellyet Anacreon-
ban, Horatiusban most is bámulunk, úgy mint a' Franziák körűl Chaulieuben,
Saint-Aulerben, és a' Fernei Dölsben. Fínt ez azon drága kömműség, a' mellyet Ha-
zánk Zoltáros Poetái, minthogy el nem érheték, szentség ostarát sokszor büntetni kívánák. De kívánt remél munka a' váli klárának pollo felelet.

En is némelly arolta firkált munkáimból hármat ide kapszolok. Az egyik Prof Telch Császár
disszertése, next egy poemában a' Vallás és Hitetlenségről, mindent a' mit eddig Magyar
versben olvastam, fellyül hatadott, noha minden keresetényi Országok képrezői,

nem éppen Orthodoxusnak fognák tartani a' költőt. É' más' egy kedves Barátomnak Doctor Kombari József Urnak írott Levél, hoplokán viseli költője alkalmatosságát. A' harmadik egy kis könyvül állásimon kesergő Ennék, melyet talán egy vén Brigány, ha egyéb dolga nem létezen, korára fog venni. Kérem a' N. J. Urat, ne terheltesse kúskomra adni, mert valóban el felejtettem, ha meg vagyon é' a' diszta Társaságnál az egész fordításom, Ovidius Szerelem Mesteriségének, és az ellen való orvoslásának? ha hogy egészen meg minssen mi hibázna belőle, hogy ezen munkáris ottan tökélejesse' és egészre' tessedem, a' hibázando részek meg küldésével. Már egyéb minssen hátra, hanem hogy a' minden esztendőben tartoro 20 forintot ide kap tsoljam, és magamat pártfogásába ajánlván, különös tiszttelesemtől bizonyosá' tegyem. A' nagy Tekintetű Tanársos Urat

aláíratos hív polgája
S. Petőfi

U. J. Prof. Teleki Domonkosnak írott két levelkém talán nem volt méltó a' be nyújtásra.

× × × × × × ×
Méltóságos Prof! kedves Barátom!

Peti! nihil me sicut antea jivat.
Scribere versiculos. Horatius.

A' töred lírámat, mert felül hatástal Magyar Parnasusnak lépven tetejére, Aron remekedben, melyt utóbb mutatnál. Ki juthana versid fontos érdemére? A' had mellé talán magunkat teherjük, Velede hogy repüljünk art nem reménylhetjük. Elő" Rusdot Voltért tudván egyértetni, Heliconra seged ki merne követni? Például revernük Pindarus Odait, Bár senki sem tudta, fel é'ni tsudait, Az öreges Rusdo vágyodott polerára: De tsak te jutottál a' Dorog nyomára. Mint a' kevély Sasot napfelé' repjében Más madár, párnynának bádjattabb lésében Akarhogy igyelfik, haptalan követné: Ugy horrad körzülünk magát ki tehetné? É' Minden Versiroink vallami tartoznak, Hogy tsak a' hegy partján így amugy motorznak. Kékes engedetven fel hágni tsuttjára, Pindar, Rusdo, Voltér fénylő Tronására. En' tehát le mondok hangzo trombitának, Hent vagy Vitéret isvértend' kotának, É' Könyvebb dolgozskatát véven furuglyára Virágozat téjér affonyok párára. Vagy néha Turgyolok föls fmit tsagrában, É' Horatrot követem együgyűbb voltában. De Homert azomban késülhet, el hadni, É' Poemában nekünk Stvant előt adni. A' karfálnál álván tapsolok Haráddal, Kit diszöitem fogsz ezen munkáddal.

× × ×
Ferde, Prádányi, Ballai, Kővártvári, Nagy János, Hungar László, Péter Márton Magyar, Dugonits Mihály Török

Drága Kedves Barátom!

Híve vagy Barátom! a Magyar Strophának,
Öregbő Gyöngyösi verselő módjának,
Béssülve édesemék kemény Jánosának,
És Bar végre bádjattabb Szép Cupidojának.
Társat se is vélnem Helion harijára,
És Hiantan daroltat István kotájára,
Még jemes nem vetnéd Apolló fiára,
Fel áldorván magad Eskulap nyomára.
Minap mindnyájunkról keményen ítélte,
És Gyöngyösihez képest mafflagoknak véltél,
És Ambar egy Poetát elötted szemléltél,
Epigrammájától még sem igen féltél;
Mert nem rég meg tudván őtet gyögyitani,
El lankadt erejét ismét ujítani,
Bátrabban merheted pegényt boppontani,
Tudván hogy ellened nem fog fel állani.
Igy a' vitéz Santsár palássa verését
Kömmelben fenvedi, mint másnak ütését,
Minthogy meg gondolja használó főrését,
És általa testének erőre kelését.
De noha magamat Gyöngyösihez temni
Nem merném barátom! fogna mások temni
A' kikeret Csehébe bí' lehetne vemni,
És Fel salálásokra nem kell meffe menni.
Van Teleki Lászlónk, pegény Batsányival,
Erdődiné, Aranyáné, dísző Hilágyival,
Radányi Jozsefünk, Paulinus Salival (*)
Gulyólo Faltudiné, Tudos Révával.
Még sokakat tudnék erekké pántálni,
Kül' ő veletek frembe merheméneté álmi,
* Amys Pál Paulinus vala és tsár a' kár
hogy tovább nem élt.

Noha négyes kishmst nem foltat próbálni,
És Ujjabb Gyöngyösiel két hangra sem pálni.
Ha pedig sekinthet munnáiának társját,
Methyel fel otdorván balgasagság zárját,
És Toranabb esmer terjeftit katarját,
Gyöngyösinek talám nem keresné párját.
Hogy meg is kedvesebb legyen vitája
Mostani kölsökhöz, imé paládása
Gyogyult Barátomnak, és bár tsérlly adása,
Örökösi fivének horrad kodolása.

Ennek.

1.
Szálango gondjaim,
Keresves bajaim,
Hagyjato' nyugodni,
Csendesen álmodni.

2.
Eleget fenvedtem,
Sorsal vetekestem,
Kellene vidulni
Livemnek, és ujjulni.

3.
Sokat nem kívánsék,
Hálókát nem kánsék
Fénylő tisztsegekre,
És Jünder egyebekre.

4.
Nem ingerel mársnak
Bár hívna is társnak
Harsogo noája,
És Laurus Koronája.

5.
Nem háborgattam,
És Békével halhatom
Ha fur trombitája,
És Nem vonsz vér-pályája.

8.
Bár meg nyugodhatnám,
És ne hányattatnám
Cséltty és éretembe,
És Más egyéb ügyembe.

11.
Musiárnak sejevel,
Pigasslám fűsével
Tudok mulatozni,
És Az észnek áldozni.

6.
Amor sem unko már,
Mert öven nyolcra jár
Életem forgása,
És Hűl vérem morgása.

9.
Búrna más várakat,
És Törjést határokat,
Nem fogam Salynáhu,
És Pompáját Kárpálm.

12.
Ere ha meg nyerkésem,
A többi meg vesem.
Vajha már meg volna!
Búrol párn nem volna.

7.
Nálam szűrséggé váb,
És tsak alluból ál,
Nem tud hát sérteni,
És Mely sebben ejteni.

10.
Ha leszen mit ennem,
És Ma'shoz nem kell memmem
Sullyos kotoulásra,
Mint or busulásra.

13.
Vigan édegetnék,
És Rorsátskát is szelnék,
Várván ki mulásra
Mint vég sétálásra.

Az Ovid. Herdem könyvéből a Gyűjteményben
meg vannak ezek.

- I K. ötödik Elegiája
— Kitekeredk, 15. d. k.,
II K. 6. d. k., 10. d. k. Eleg.
III K. 7. d. k. Elegiája —

Dr. Teren. Václavskan 6. Jul
779

4.
Kedves Barátom!

Vén 27^{én} az el múlt hónapnak horrám bocsátott Levetedet, csak azt láttam ki belőle, hogy meg nem salatkortam jüves barátságodban; mert nem érdemlett kegyességgel itélsz azon Levéledről, melyre most felel. Csekély valóban az én böltsességem, és csak az adhat elméltedéseimnek néha valamelly aprobb érdemet, hogy ama nagy Könyvben, melyet Világnak neverünk, bátor magam káravalis, szerényen olvastam, és a mi Haradunk izar Döltsei nagy réjével még fiatal koromban társalkodtam. Talentomim gyengeségének tulajdonító, ha illy mesterek alatt többre nem mentem, vagy is sorsom mostohaságának,

Ezen oskota tanított

Nem minden fénylőt tudálni,
Melly gyengébbeket kábitott,
Vallást Tudományt rostálni.

Socrat kételkedő módját
Midőn kívánom követni,
A' hol elmém izarat lát
Szorott tölem bersültetni.

Látván nálam Kristus kéjét,
Nem régen egy Pap kérderete:
Y Furcsa jemelet veám vét,

Nagyság! mi végre pererte?
Mondám: Papok Marxijának
Jelestb helyre hol lehetne?

Mint ammal, ki Harájának
Papjaitól üldöztetne?
A' Pap pikult ocrájában,
Mint midőn Júdas rádolta
Az ártatlant Jersálmában,
Avagy Anitus koholta
Socratest el vesztését,

Y Mindjárt fordítván tréfára
Ama szemtelen kérdését,
Késrűl el butaságára.

En sem követem Levetedet Barátom! minden pontjaiban, mert csak jüvem veréceli pennám, midőn néked írok, és átalgátan azt tartom, hogy mennéb könnyebben foly a' Levél, ammal nagyobb annak érdeme. Ugyan azért mi Ferjfiát, bár tanultak legyünk, nem tudunk olly gyönyörű együgyűséggel leveletzni, mint a' Szép Nem. Szigne Apfionyságnak Levelei, meg eddigis a' Francziák által, el érhetetlen remekletnek tartatnak. Nem györöm meg valóban eleget tudálni jmit ezen orbol Cuiro Familiaris Epistoláit.
A' Menagianából küldött Francia versek általad lett szép fordítása; éppen jókor érkezett, mert úgy látszik, hogy rövid idő mulván el hagyom Pestner poros avagy Sáros utzáit, és Főhaj-

Hajlékban fogok lakhatni; milyen legyen, Prof Bethlen László Kedves Örsémnek
1792 ben írott Levelemből meg láthatod; benn vagyon ezen Levélis a' kerednél lévő
Költeményeim Számában. Reménytem hogy engem Jelen meg fogsz látogatni, és ed-
gyár Juxta Tititiumodat velem ottan tölttem.

Mint Horacius Virgil Titur vidékében,

Mi is okostojunk barátság keblében.

Pompátlan étéddel tudván elégedni,

Is borból szűrséget nem fogunk szenvedni.

Lesen ven' somlyai Jalecnium helyében,

Mellyet Horacius alarhogy disszerjen versében,

Engimet kóstolván, jobbnak nem tartana,

És Meenás torokára méltónak mondana.

Diadesek köröc kies erdőkben

Együtt sétálgatván, nem akadunk kémben.

És Gondolatink váltván, látom meg ifjadm

Meg vénült Múzsáinkat, és remekre fakadm.

Estve felé kersem sűrű gesztenyessét

Serengen meg járván, utolsó fürdést

Serhellett gyomrunknak fogunk könnyebbitni,

És Egelet bámulván álunkat készítini.

Néha vadárkában töltvén napjainkat,

Művel után futtatjuk virgoncz agarinkat.

Vagy foglyot vírszával hajkászván bolocba,

Hára térvén örökre újitjuk jó borba.

Bélével hagynak itt busito gondjaink,

És Tavol lesznek töltünk alacsony Nagygyaink;

Mert hív barátságunk övös Kárpisja

Eletünknek modját előtök borisja.

Vártam várom Schloßereztől tett Segyzésidet, és azokat akaratos Szerént. D. Pronay Sándor
megis fogja látni. En is Prof Bethlen Gergely, vagy is azon Magyar Orvos által, a' ki vele
járt, be küldöttem volt neked, és a' dísző Társaságnak. / melynek egy nem a' jólott
Titkenokja által írott Levelét nem reg vettem. / Ovidius Artis Amatoris és Reme-
diarum Amoris általam lett magyararássát, és így minden eddig egybe fűzött munka-
im nálad meg lesznek. Aristonak első Eneljét már el regertem, de berreg meg
45 vagyon hátra, azon különös öfön kívül, a' mellyek Orlandoja be fejezésének tartat-
nak. Minerelőtte tovább nemmél, meg bíráltattam ezen első Enel fordítását a' rokkal,
a' kik itten egyaránt jól tudják a' két nyelvet. Ere voltak D. Podmanirly Josef,

Cur Capitolinis nova spectis sacra sequantur
Tam crebri Cives? terrae Mystra rogas:
In promptu causa est; sacra te Lux! poscimus omnes,
Ex caelo luscus quilibet esse cupit. — Elj egészében!

Pesth. d. 27te Nov. 1799.

hiv. Orvosi
J. J. J. J. J.

U. I. Egy sívedhez méltó jótéteményt tennél, Kedves Darátom! ha mint Erdemes Titok-
nokja a' Drisö Magyar Társaságnak, erőltetmi méltortatniad Erdélyben Szegény Má-
tyafi ké nyomtatott Munkája eladását. Ebben modot látván, id meg az Exempla-
ról pámat, és tüstént be fogna küldeni. Engemet is ezzel nagyon le köteleznél,
mert ezen dextréke Jhu, már egy darab időtől fograft velem lakik, és forsat az enyim-
hez kapsolta.

Kedves Barátom!

Harmadik December horraim utasított Leveléde hogy olly későn felelek, a' Primas halálából
reám harolt bajok okorták, mert egy Jopagomat Arendába tartván, a' Maradéki-
val a' dolog még csak utobb válatpott. Dicsák által el végreendő cziwakodáfra jutott.
De te se feleltél, Kedves Barátom! utolsó Levelémre. Nálunk egynehány kértig mu-
latott Prof Bethlen Pongy, és László Bátyjának horván egy Levelét, arra felele-
temet be is küldötte Erdélybe. Mutatásának oka a' Duna zaja vala, mely Bé-
tsi újat vigasztalásomra hárta. Már ö' bizonyossá tett, hogy Ovidius Kerelem
Mestersége magyarázatát kereskez juttatta. Köpönnén arról kegyes itélete-
det, arral, mint minden egyebemmel, kérték hogy úgy bámy mint Sajátoddal.
Nagyon sajnálom Prof Bátyi betegség voltát, de reményem, hogy az örök Valóság, ha-
lála által, az ötet érdeme szerent bersülő két Harát meg nem fogja promoritani,
és további boldogításoknak ezen egyik leg remekebb eszközt ismét meg fogja
gyógyítani.

Bethlen Pongy el beréltette Bátyja által eskörlött bilintsétől lett meg szabadságát.

Szerentsés a' Kalvimista,

Mint hogy attól szabadsulhat:

De berreg Regény Párista

Igájan költig busulhat.

Mert Papok tudatlansága

Hajdan roppal érvén Szent Pált,

Isten evő hárságára,

Tudod, Sakekamentomma vált,

'S Mint kenyér Papja kesébe

Arza' lett, mi soha se volt,

Igy hír mondo jegyzésébe

Thersiteből Herost koholt.

Josef midőn meg engedte,

Hogy ki ki válappon vallást,

Hár hogy törvénye nem tette,

Hogy Lpfont is vehessen mást.

Ki maradt volna Párista,

Igy le várhatván igáját?

'S Nem lett volna Kalvimista,

Kása meg pergelvén száját?

Nem lehet volna így 1790^{bán} a Vallás eránt annyi Crivatodás, mert a' Nemességét úgy vélem na-
gyobb részen Protestansá tette volna a' roph. Feleségeiknek fiaima.
Prof. Teleki Domokosnak írott verseid felekez' Szépek, és meg mutatják, hogy Helikon tejével táp-
lálnak tégedet most is a' Múzsák.

Valamint jó Lonak, úgy vitéz Embernek
Hajnos's örvendőes magraját szemlélni.

Tompákból aranyat lám soha se venni,
Isotol hogy jó fajzik, csak lehet remélni.

Isten áldja tehát Domokosnak fiát.

Légyen meg Apjától esre bátorsága,

Szerepe Haráját Apjától igazán,

Ugy fog tűnsöklelni Római Döféséig;

Er a' mit Apjának hív Barátja kíván.

En' totkig Compromissumokba Transactiókba elmerülve tévén, utolsó Levelemtől fogva
egyebet nem tudtam köhölni, hanem a' Primas haláláról az ide kapott magyar Cui-
diont, és ugyan azon érdemes Harafi Franczia Epitaphiumát. Ide rekeszttem még
azon különös érdemű verseit az én jó Magyarimnak, a' mellyekkel Nevem Napját töl-
tette. Minss ezeraer egyébb hibája, hanem hogy horzám vonso füvérege által el ra-
gadtatván, többet ditsért mint sem érdemlem. Az új Ertendőre is egy remek mun-
kát csinált, de a' hofpabb tévén, csak Dehler Pergely vippa tévésére halasztom el kül-
dését.

Azon teszel, hogy a' töled említett Könyvű Dezevirinél meg frererrem. Ugy Teleki Bibli-
othecáját, sok más Harámban tudomra lévő jeles Archivumolatis napnálmi el nem
mulatnám, ha egyfex olly frerenséj lehetnék, hogy még eddig csak lejezelt Munkám-
hoz foghadjak. De hogy e' meg lehessen, még elebb nem csak ravast hári dolgaimnak
rendbe kelleir jönni, hanem Ariosto Orlando Furiosója fordításánál is el végerődni;
mert a' ki egyfexre sorba kap, keveset viszen főréllere ségre.

Azomban, ha bátor valahogy tellyesíthetnémis pándékomat, abban magamat meg hará-
vortam, hogy Harám történetit a' Mohácsi vépelelemmel végerzem. Emelőlát
könyven által fogod látni.

Magyar Thucydides nem kívánok lenni,

Mert sor fabulárral töltötte Munkáját:

Iszlább Tacitusnak böltsebb útján menni,

Pibbommal kövesvén Philosophiáját.

Valóban Kersze lábujjaimon fel borradott, hallván töled, hogy még a' magyar borrolis
ugymint Attiláról deakal innak korszosult Harámfiai. Meg vagyok györve, hogy
südos kézben nyelvünk mindenre alkalmas, és hogy névünk a' deaklalt úgy kel-
lene bámmunk, mint hajdan a' Római Dölysek a' Borogget bántanak.

De tán Tórol voltál illyetennek költői,

Kir nyelvünk nem tudván, annak megvetői.

14

Haragbolis pedig tölök ki telheren,
 Mert még Dótyámról el nem felejtetn
 Fejér loert történt földjök el adása,
 'S Leythárról hegyeknek lett nyájok tolaifa.
 Mostis ellenségünk népe kvenkibollemak,
 Mert huckába kását falomra helyett rak.
 Fülemile nyelvet a' bagoly ufálja,
 Szint azért bögeje fűleink rongálja.

Eljegéségen

Pesth d. 15 Január. 1800.

Ö Eminentiaja 'S Hertzege Dótyámi Josef
 el felejtetetlen Primásunk halálára
 Epicedion:

Vitéz! Barats! Párman töle hatadotata,
 'S benne bár endemel egybe kaptosolata,
 Tar tschelly répe volt ritka virtusainak —
 Egyes abban para Harangfiainak.
 Így a' fénys' naptól tsillagoknak fénys'
 Homályba vonatúl, 'S éjféli ár reménye
 'S hold is elenyészö fündökletétől:
 Ally e' három forsa Josef endemétől.
 Primásunknak epe mindenre terjedve,
 Üldözés fivében soha se gényede;
 Mert tudta mestere jámbor tanitását
 Követni 'S bölönal tűrö' hódítását.
 Nagy Pap, nagy Harasi, királyának híre,
 Endemesnek sette Pajasa'gra fivé.
 Szent emben ségnek betűlwen törvényet,
 Régi veiségében nem keresse fényét,
 'S ámbár a' Harával lett is eredete
 'S Nemzetegénél, senki meg nem vete.
 Anya, Párlálója volt minden segéngnek,
 Peldás képe téven igar keze séngnek.
 Arért minden Vallás egyaránt Siraja,
 'S Leg nagyobb Polgárját Haranggyáfolhaja.

his Polgár Bernát
 'S felkelti góttor

Epitaphe

De son Eminence le Cardinal Prince
 Joseph de Dótyáin Primate d'Hongrie.

Ci git un Prelat éclairé
 Qui de Jesus imitant L'indulgence,
 Dans son coeur n'a point separé
 Les Citoyens au taux de leur croyance
 Fidel au Pais comme au doir
 Il a voulu le bien de l'un et l'autre
 L'Humanité fut sa Supreme loi.
 Par ses vertus il en était l'Apôtre
 Et de l'Espoirie l'effroi.
 Son Illustre Naissance et la Pourpre Romaine
 De ses talens ont relevé l'Etat
 Mais Il aurait brillé, sans cette Pourpre vaine,
 S'il n'eut été dans tel autre Etat.
 Sur d'une couronne Civique
 Décorant son cercueil, on y joigne des fleurs,
 Dans le Corp Ecclésiastique
 Pourrait-on lui trouver de dignes successeurs,
 Qui sachent étancher nos pleurs?

Mtgos J. Generatis Tekere János Ur ö Nagyságának Neve napjára:

Murda! vagy a harmin vagy bennem az, a mit
Elméhek mondának, jér segélj valamit!
Alomból fel ébredt lelhem gondolatja
János edemeit ezembe juttatja.
Cseregező tollamra Pegasusnak sapját,
Bádo szenteljem versel döltséöm Ur-napját.

Ezen kies hajlék, melynek melegsege
A telet gunyolja, amár kegyesege;
Ö világoztván szét oráidat,
Mintegy lyukakba üri unalmadat;
Süved erősi jó magyar kenyere,
Nemes borítól vidul kedved ere;
Ö szerzett tenéred szent magánosságot,
Hol bátran katarog a bolond világot;
Türedet gerjesztél felid birtatási,
Elestir reményed derékajánlasi.

Selen léven azért az athermalitása,
Mutasd hogy firmedben él haladatomag.
Kiváns: hofján nyuljon élese fonala,
Dobbuljon a jóvá szarad is általa;
Verege a józan döltsel rövid sorát
Parótni a homály feresz táborát;
Derüljön ködéből perentséje fénye,
Meg koronáztatván jó veggel reménye,
Kevésen mint izar bőlts az idől baján,
Helion rozái nyiljanak őz haján;
Az orrát ránszoló gond őtet iffija,
Meg vesztet, a sor izzigyeit fordítva;
A nemzeti trejel danoljár enekit,
S fforokkal beveljér Horati remekit;
Légyen ö magyarok Anacreonnyára,
Kinek lantját seke magyar fuxuglyára;
Jfui vitézet ihajsa vén borát,
S a keso unokák abból tartóár torát;
Mig él, ne hagyja el Mokka Toró babja,
Rishisa aptalát kellemes habja;
Socratestent, kevé de hír barátivat
Döltselkedven amár oroskodásiat,
Randallorokájának játelos égése,
S Pijaja füstjénél pajkos enyelgése

Viditsár. Almában Nymfáras ölelgen
Lanton faradt karja — Elere így seljen;
Holra után pedig jusszon boldogságba
A magától képrelt leg jobb megyogfagba,
S döltséven korra mostoha Harájár,
Maradék áldása risztelje fő fájár.

24^a Dec. 1799. Maryási József.

7.
Kedves Barátom!

Eppen midőn Decemb. 30-án rajján írott Leveledet vennem, várton várjuk a' Palatinus Szép
Hitel Társát, és ambátor a' zopp utak által ide érkezések halasztata, már ugyan csak
15 Febr. Budán fog lenni. Iten a' Polgárság pompás karona Szafpokra fel ~~ostros~~ kívánja
az Új Hírszót fogadni; a' Nemesség nekik egy trüfra tántrot adni; a' Vármegegér pedig
Köveit által a' társak tisztelni a' Menyasszonyt. Nem végre Levelemet, míg érem Impe-
selnek vége nem teszen, hogy Tege R. S. a' Herceg Affonyról bővebben tudósíthassalak.
Azért most Levelet meg felelésre felek:
Örvendek hogy vigan töltöttes a' Törvény-Szafapt, mert a' jó kedv leg jobb orvosága a' benseg-
nek, nem élt volna Törög Másod Anaxreon a' nélkül olly solá;

Vigadj tehát mig vigadhatsz;
Mindenben úgy is rea hatsz:

Szépnekél ő kedves leve,
S Többfő koronájis veve,
Mellyet orszákból fonának,
S Köpár fejére rakának
Theos fiatal tánykái,
Mert setpettenek korái.

Erdély Szép neme tegedet,
Sintugy danolván verseket,
Nem kétkem hogy tud bérelni,
S amnyival inkább kedvelni,
Hogy a' Törögnek ifjabb vagy,
S Emor tüze meg meg nem fagy
Leg jelesbb Követőjebe
Anaxreonnak, versebe.

Az újult esztendőre jeles kívánásid elmédhez mind szivedhez érdemesed, és arolat tíf-
td szivből kösrönöm. Az én bölcszságom leg főbb és végső célja, a' nyugalom volna.

Jo szivem nem egyfex vitt nyomoruságra,
Tudomány Szerezés fámós bopplúságra;
Kostoltam Tisztseget Árnyel semmiséget,
S Nagyot kegyelmének Tündér rövidséget;
Hirt nevet érdemmel kívánván Szerezni,
Nem tudtam kégreleis folyoján erezni;
Azért Salamormat emi meg győzetem,
Hogy minden gyarlaság, s a' sorsot nevetem,
Melly Thersiteseket vitérekke tenni
Korla, s ministerit midásokból venni.

Verseidből késztetett új esztendei ajándékladat keülonos kösrönettel fogadom. Szép abban min-
den, de nekem leg jobban tetszik a' Predikázióról való, midőn a' Szép Affony bejött a' Tem-
plomba, a' Tréfa, az utolsó. Prof Teleki József verseit, már régen a' Magyar Múzeumból
esmértém, és arol csak art bizonyíjjár, hogy az exlöltsenél is, mint a' vallásnak, vagynak

Kejreloi, mert ámbátor gunyolásidról olly keményen ítélte, szeretett el járni a' vasko képet,
a' Dunai paratrtnl mondásaként.

Cserei Jarkas Ur, egynehány napja téren, meg küldötte Schlotterre tett legyzéidet, melyek olly
helyesek, hogy nemesse kellene őket fordítani, s' magának Schlotternek keréket juttatni.
E' nem mulatom, kivánságod szerint, a' Munkát az itten lévő Tudosok cserélly járával
költetni. En ugyan eddig hibát Munkádnak nem találtam, de leg alább kétvör magam
oktatása végett el fogom olvasni.

Orlando Junio. Első Enelleje fordítását próbául, Dethlen Pargely viszpa térvén, néked el fog-
ja vinni, hogy art Erdélybenis meg bíráljátok. Milor teszen kész, nem tudom; mert a' fiam
és más jó barátim arra untattak, hogy Harán történeti irásához fogjak. Már elis
kerdettem, és az első két Harap, Cseh Bombati Orvos, Vay Jozef, Heló Mester Kilafi,
Dovari Jankos Bóthi Imre, K. Tabla Dirája Jáy Darnabás, és Pipte Dátori Jrah
által, kitnek elolvastam, annyira diszertetett, hogy Péria halátaig egynehány hónap
mulván el igyekezem végermi. Azután munkám éven első részét, néked K. B. aron
vegre be küldöm, hogy több érdemes Jajjaival a' Disó Magyar Társaságnak meg bírál-
játok, ha méltó e' f. fel tet Szándékon szerint: a' Mohácsi veszedelemig folytatni.

Mátyafi legyes ajánlásod közzömi, s' vagy 30-ig való pécát Munkáiból P. Dethlen Pargely
által fog küldeni; én pedig néked aron a' Herceg Apfony törtételeire mind Kémet,
mind Franeria, mind Magyar nyelven íott verselet, melyek most költsenek, horra
fogom a' kötetekhez kapcsolni; addigis a' két Franeria verseimet, melyek, eggir a' Mursár,
másit a' Haránkat laro nejer állortt is Jelenéselher készültel, ide keresrttem.

Versidet, a' mint keremher jötenek, Darátimnak meg mutatván, velem s' Matyásimnak
együtt abban meg egyvörnek, hogy igen Szerentses téren a' két Hara li adatásol által.
Gönyörü a' Harátsonyi Dithmusos is és különösen elmes. Hogy barátiddal hív
törtéleddről meg emlékezed örövend: mi se jövünk össze, hogy borunk, ha jó,
read nem közzömenek.

Dessül Téged a' két Hara,

S' Gönyör ködve látja versid

Duna Tisza partján, el híd,

A' Magyarságnak igaza;

Te voltál ki gunyolást

Mervén lelked keverni,

2. Peredet meg tudad nyezni

1. A' komor Zoltávoráfsal.

Te voltál a' jó gustusnak

Köztünk első Apostola,

S' Akarhogy morogjon tolla

A' meg halt morosopusnak,

Hogy könnyebb verselre szalmi

Mertél volt ő Nagyságánál,

16

Mint minden Davidistánál,
 Isak arézt kívánt kárpátni.
 Kezrelőnél botránkozás
 Amor quenge gunyokása:
 De friss elme fulladás
 Ekölts előtt tsár tréfálás.
 Jobb a' Pratiálat vigan tántroltatni,
 Mint fele-barátját türre kárhortatni,
 I' Isak rágalmarván egy cserélly haszonért,
 Mások vidlásában keresni mostkos bért.
 Adó ki tehát K. D. bátran munkádat, ha máslejj a' Censura nálátol józanabb
 mint nálunké, és bizonyos légy, hogy örömmel fogadjak olvasztatni minden éppel bírtot.
 Már most a' Herceg Affonyra jövöl. Fogyan ismerlekér eljövetelet, a' Hirmondo ról meg
 fogod látni; de én személyét kívánám velen esmereteni:
 Bir ő Dianának sugar termesével,
 Szépséget emelő Venusnak övével,
 Melly a' Pratiálat Amynonak fonata,
 I' Hopexként Lunonak költsön adattata,
 Midőn Ida hanján rá birta Jupitert,
 Hogy Troját felejtven kebelében hevert.
 Abaráját arézt ki tudná festeni,
 Mert azon kegyereg, mint szépség, Istemi.
 Minden tagjaiban még vágyon a' mérték,
 De testénél epe még jelesebb érték;
 Mursira parának gyönyörű hangrása,
 I' Meg kedvesbe teszi helyessen follása.
 Szereci Nemzetünk hajdani ruháját,
 A' Magyar fejlető széjivén orozáját.
 Horzá fűvességünk kegyessen fogadta,
 I' Nemzetünkön ő is viszonozag mutatta
 Hogy anyján pártfogónk mindenekben léssen,
 I' Korótunk mulatván, Magyar szívet veszen. — Eljegéségben.

Pesth. d. 16. Feb. 1800.

hiv. Bolgud Orantur
 9. Febre 1800

A son altesse Imperiale l'Archiducesse Alexandrine Paulovna
 l'assemblage des Peuples qui habitent l'Hongrie.
 Des Peuples differens, que l'on voit en Hongrie
 Princesse! vous voyez en nous l'Echantillon,
 Ils different de Langue et de Religion
 Mais vous êtes de tous également chérie.
 Du Port de Porto Ré, jusqu'au haut des Carpats
 De ceux de la Mer noire à ceux de Moravie

Pour vous, Princesse aimable, on donnerait sa vie,
 Admirez vos vertus jointes à tant d'appas
 Le Servien, le Slave, ainsi que le Croate,
 Par l'idiome au Russe, auedent de plus près
 Mais d'Allemands, Siculs, Valaques et Hongrais
 La voix, d'aussi bon coeur, pour vous venir éclate.
 Les Clementins, ce Peuple à Thaille de Peans
 Peux nombreux, mais fidel et si propre à la guerre
 Comme les autres vient, en vous cherir sa mere,
 Et s'unit au Pais en vœux reconnaissans.
 L'Hongrie deigner être la Protectrice,
 Mettre, ce qui l'habite, au rang de vos enfans,
 Et pour vous de son rele, agréant les Elans,
 N'y voir, que le desir de vous rendre justice.
 Tout comme vous verrez, nos bras s'entrelacer
 Dans cette contredanse, à l'usage Scithique,
 Penser que l'union la plus patriotique
 Du respect, de nos coeurs, ne saurait s'effacer.
 Pardonnez qu'en ces vers, une Muse champêtre
 Au lieu de la trompette, emploie le flageolet,
 D'autres vous offrirent, peut être du mieux fait,
 Mais les paysans Hongrais n'ont que leurs coeurs
 pour maître.

Chio la Muse de l'Histoire
 à son Altesse Imperiale l'Archiduchesse
 Alexandrine Paulovna.

Jusqu'ici dans le sang, j'ai trempé mes Duxins
 Pour graver les exploits de vos Concitoyens
 Sur le marbre éternel, au Temple de Mémoire,
 Car le Russe et l'Hongrais se sont couverts de gloire,
 Comme les Peuples divers, qui forment les guerriers,
 Que l'aigle des deux cours, couronne de lauriers;
 Mais par vous, mes Duxins de Myrthes et de Roses
 Enlacés, graveront d'autres Apotheoses:
 Je verrai, lui prêtant, l'abri de vos attraits
 Reverdir l'olivier, emblème de la paix.
 Ranimée par vous, la nouvelle Patrie,
 De celle qui vous perd, loin d'exciter l'envie
 Toutes deux de concert, admirant vos vertus

Ne disputer, qu'à qui, vous cherira le plus,
 Je verrai revenir sur cette heureuse plage.
 Ce tems vanté, que d'Or, on avait nommé l'âge.
 Les Déserts repeuplés, le double d'Habitans
 Transformer en jardins, l'aspect d'incultes champs.
 Et d'utiles Canaux joignant les rivières
 De la Richesse ouvrir les sources fonticières.
 Themis, ainsi qu'au tems, de Saturne et de Rhé,
 Au lieu de se servir de son glaive acéré,
 À peser les vertus, employant sa balance,
 Marquera chaque jour par une bienfaisance,
 Car pouvoir mériter votre approbation,
 Sera de tout Hongrais, l'unique ambition.
 Oui, Couple adoré, ce sera votre ouvrage
 Et je ferai passer, vos bienfaits d'âge en âge,
 À fin que les neveux, chantent encore en choeur
 De leurs Pères par vous! quel était le bonheur.

+ + + +

8.
Drága Kedves Darátom!

Mikor utolsó 4^{ed} Febr. küldött Leveled keremher jött, már feleletem azon Levelemre, melyről emlékezel, körel járt Erdélyhez. Nem lehet nekem se nagyobb vigaszt alásom, sem erősebb rugóm a' Mursák tanácsára, mint ha látom, hogy együgyű Munkáim, kívált azon természetes Levelelésem módja, mellyel főnem érreseit kebetesen ontom, néked és érdemes Darátidnak tesszenek. Teleki Domokos nékem el felejtésetlen Darátom, kének emlékeztetésben enis fenn maradni kívánok.

Nem forult a' se vidám és bejós Mursád arra, hogy az enyimtől ébreptessék, melly nagyobb réjunt gyáphba vonatit sorsom visszatagságitól, és a' melly tsak akkor tud tréfálni, mikor körmű és vig verseid olvasása által bajaimnak el felejtésére juthat.

A' Pratiákhoz írott Munkáid, ambátor magok látóranak abban pennád veretni, fől az által hibás, hogy nem érdemlem azon díszeset, a' mellyel hív fővetődnek utáimad botlásait illeked.

Pratiállat járszadormi
Tsak néked engedteid;
Nékem versben irtest hormi
Nagyon neherítettik.
Mert mi nálunk Venus Nyája
Magyar verset nem dras,
S' Harám majmoro Dámája
Art mondja, hogy unalmas.
Hajdon Francroknak lantjára
Dudolgarván versimet,
Néha Szerélem keűjára
Horhattam Kedvesimet.
Akkor Beisben Szerette,
A' mi most utáltatik;
S' Kakas nyelv jól beszélték,
Melly nálunk nem tudatik.
De ha kívánod meg tudni,
Hogy melly nyelven beszélt jól
A' szep nem? meg kell alkuoni
Hogy mindnyáján roszpúl szől.
Mintó tehát ki gerjeszték
Véknyabb tűrre fővemet,

Nagy ki nálunk meg érthetné
Eroticus versemet.
Szent arórt Venus lánykái,
Aranka Daxátomna
Régtől fogva híj dajkái:

Kerülői gondomnak.
Kupidohoz írok még szob eke red, azt újjomati bizonyítja a' mit előbbi Levelemben
írtam, hogy se vagy a' két Haza Magyar Anaxcomnya. En kimer nem adatom Co-
rinthusba menni, és a' ki olly helyen él, a' mellyben a' Magyar Múrsa kedvellői
kivált a' szép Nem körött ritkák, tsai így folhasol Venusnak tsalard vár fanyáival:

Te' ki hajdan sebesim,
Nem szüntél engemet,
S arany nyíllal véresetmi
Allandon szivemet!
Most amart fesztöd tegredbe,
S arral tsak kívánást
a' szépher lövén hívedbe
Elést adj s nemis mást.
Öz hajam ki szerezhetné
Kosfos apponyinkból?
S Magyar versem kedvelhetné
Nemetes lányinkból?

Mar' most nem vagyol hívőgre
Iatszo jexelmimben,
Tsak tatályár egészégre
Ditka vésésimben.

Igy meg maradok hadadba,
S mig élér folgálok.
De ne vonny tartosbó lanradba,
Mert töled meg válok.

Schmidt Mathematicust, Doktor Komativat el olvastatván rola Jegyzésedet, nére
orvosláfra ajánlottam. Mikellyt a' Dunán híd lévén az által járás meg könnyebbül,
itten és ottan lévő Darásimat ébresszem fogom egy kis egybe fészt adaloráfra,
mellyből arral a' mit magaméból horra kívánote tenni, reménylem, egy bersü-
letes Summáttsa öhve fog jöni.

Munkáid besseröl előbbi Levelém bővebben folván, arórat továbbis örömmel el
várom, mert tudom hogy Aranka tsai jót és kellemesest költöhet.
Schlöizernek áltatad tsai tsáfolájit, parantsolatod ferént D. Pronay Jaborak ál-

tal adtam, ki is arutan Altheia Professorának Schedius Urnak fogja keribe
juttatni, ki is olly jó Harafi; hogy ha kíváncs, azt talán nemere fordítaná.
Itten az Erdélyi Társaság ellen panaszt támad, hogy munkáit nem folytatja, idevaló Tagja-
inak semmit se küld, sőt elopláfa is hirdeti en. Kérlek tudósíts a' dolog kiváltáról.
Az idő járása nálunk egész Februáriusig ollyan volt mint nálatok, de berreg Martius
vissza horta ismét a' December végével és Januarius elejével járando fagyokat
legyeslenséget. Midőn ert icnám

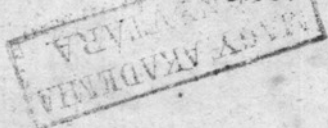
Pest Buda városoknál
Doppal tisztított útszai,
Az Anthonedonoknál
Meg veszi helyesebb próbái,
Mint er előtt valának,
Midőn Uraknál hintai
Néha fel fordulának,
Meg fagyván kő fúvassjai.
Mert útszát nem tisztítanak
Buda Pest Előjárói,
É' Panaszinkra visitnak
A' Helytartónk Tanácsloi.
Sint' arézt ő Kemeknél
Kaximás lo fajt seggekte
Düntetésül vészelnék

Hivárol e' ropp verselbe.

Meg ne boránlora magyaros káronkodásomon, mert egy fej négy efsendő's lovam
tsak nem a' lábát kőre illyes ropp rendelkezés miatt, és kúsi nyben mult máffior
hogy pererem porra nem zúratott. Jait indignatio verum. — Ugyan a' hang
seregsere az ide kaptott verselketis:

El felejtkezeden H. J. J. Csápar és Hivály halálának Napjára.

Murza! borító fejed gyápos fátyolodba,
É' Komoru hangokat kerekben sírodba
Donts fel könnyednek nem rég zart kújjait,
Horván fúvuglyánra kesergés árjait.
Jez! zologjunt ufra Josefünk hamvára,
É' Haránrtol nem esmért remek Hivályára;
Emlékerrünk sírván, hogy e' napon meg halt,
Kínol herék fava meg tegedis meg tsalt:

Mert a' lából ölet el kívánván üzni,
 Leg jobb fändétejait roszba tudate fügni.
 Böls rendeléseit, míg élt, nem esmertük,
 É életet böffuval, Iaj! hányfor kevertük.
 Vajha most lyxen tud fávinkat halhatná!
 É Halálán kesergő fiverein láthatná!
 Tár a' bérhelhetné fáradozásait,
 Teljesedve tudná ha végső fravait:
 "En a' Magyarokat boldogollá' temni
 " Iggyelertem, ugymond, É Édes Attyók temni;
 " De balul értették rendeléseimet,
 " Durva hátrálással busiták szivemet.
 " Vízfa sejem tehát ügyök a' régibe,
 " Mint volt az Anyámmal hajdan kezeibe,
 " Ohajván hogy arzat perentsébe legyen
 " Az Ország, É mint előbb Dörvénybe részt vegyen.
 " El jön azon idő, mellyben meg szíratni
 " Fogna, É hátadással kinnvaim vitatni.
 Igar volt, nagy Lélek! volunk fel jégzrises,
 É Máxké tellyesedik a' jövőndölésed.
 Austria vérebot nagyobb nem születe,
 É Titus Máxé Aucellat tsak ilyen lehere.
 Kinek kedve tartja, hado tántroljon tehát,
 É nap igan Magyarok soha vigan nem lát.
 Igy Szarabok után Mohátsnak halmái
 Minden Harafimar fájdalom okai;
 Igy Josef halála jövőndöl néjektől
 Ültemi fog, mint most tsak keves hívertől,
 Kik Cyprus ágat hintvén sír halmára,
 Aldásolat mondan minden nyomdokára.
 Meg látod ezerből, hogy bűneinket meg tudjuk bánni, É a' mea culpa mea maxi-
 ma culpa után, mellyet megjüntré verben mondunk, mindenkor horrá seffül:
 Sancte Iosephe secundé ora pro nobis! Éj egészben és perces hív barátodat.

Pesth. d. 13° Martii 1800.

Igar kiv Orsá'hi
 G. Fekete

Mióta együtt amak rendje szerint kezdünk levelezni, nem történt még rajtam, hogy néred K. B. leveleire felelekkel tartoztam; de egy részt Fejérvár tájára kellek mennem; on-
 rét vissza jöven Fővá, hogy az Arénasoktól ~~am~~ jobbit vastag kérésével írt kérésével,
 a' rontásokról fínt olyat veshezel ellene; más résről pedig elkeresnek azon inneplő mulla-
 tságnak napjai, a' mellyekkel Palatinusunk gyönyörű Elese pátyjának neve napját tisztelte,
 és másoktól is tisztelni láta. Szántalan volt az Idegenek száma, a' kiket ezen mulatságot
 híre, Bérből és a' Hazánák más Városaiól ide vonzott, úgy hogy majd egy hétig Magyar
 király idejéről lehetett álmodni. Elsőben is egy Carouset ~~am~~ adatott, melly oda szántál-
 ván a' Palatinust, 18 lovagloból állott; ezek négy négy, egyaráns Magyar köntösben, ko-
 tsagos csákókkal, minőnyáján páduer bőben, mutaták a' magok és lovok kömnye forgá-
 sát; a' Carouset magában katonák volt, /: ezt azért teszem hozzá, hogy vesseleményi Mül-
 los, és más tanult lovaski Erdélyi Hazánák megértésnek /: mert sem a' lovagloból, sem
 a' lovak nagyobb részeitől, az úgy nevezett Iskolást várni, vagy Fejérvárra nem lehetett.
 De különös szép, és kölcsönös beállítására való volt, a' Carouset követő Lovak tánta,
 mellyben Prof Beckers, kic. Savori Regimentjéből nagy része Erdélynek esmék, meg mu-
 tatta, hogy nevezetesebb alkalmatosságokban tudna népet vezérelni.

Nagyon szépítette mind a' Carouset, mind az egész mulatságot, a' Polgár lovasság
 Erdélyiainak beleforása, és azon Romaiak módjára, négy egy más mellé fogott fehér lo-
 vartól vonott, diadalom Jeleivel serhezt szerék, mellynek totoska, ugyan Magyar kön-
 tösben páduer bőben, Prof Csáki Ferencz vala. Ez után Prof Háróli, maga Uri Hazában,
 egy igen szép tántrot, vagy is Dalt, pompás világosításával az egész hármak, és tobrodo-
 vatsonát adott. Ugyan azon Vasárnap, a' melly a' Carouset követte, ebédén a' lovagloból
 az Udvarnál voltak, a' hol az étel szoba régi mód szerint fegyverekkel ékesítetett;
 azután a' fegyveres polgárság, a' meg holt Primás kertjében, egy ollyas mulatságot adott,
 hogy abban a' jó irás a' pompát hasznosalmára tévén, minden embernek örömeire vált,
 de azt leírni csak a' hirmondól fogják tudni. Mindenehet befejezett Generális Delez-
 naisánál a' kertjében adott tegnap előtti Össomája, melly olly jól volt rendezve, hogy
 a' többi, bár szebb, Imeplések túnderségétől el nem nyomatott.

Átaljában bátran mondhatjuk, hogy Magyar király idejétől fogva, Pest Buda
 szebb és pompásabb Mulatságotat nem látott. Erdemes volt ezekre

Azon gyönyörű Menyetske,
 Ki hajdani Deatziánál
 El hűd Darátom szebbeske,
 É Erköltben sokkal jellegebb ál.
 Most is irtozik az elme,
 Hogy meg valhatta Pápanak
 Dijaságát ö Kegyelme
 Kedvéért Ulapfójának.

Palatinusunk erköltsé,
 Mlyesről nem feltetthet;
 Mert jó nevelés gyümölcse
 Remek testében fészket vet.
 Vénust képről ő kéjére,
 Dianának természetével;
 Minervát böltsességére,
 Junonak tisztességével.
 De meg is elégedhet
 A' Férje tisztelésével,
 Melly ujoman jegyvertet
 Nevének imnepsévével.
 Szép volt a' Herceget látni,
 Mint versengett társaival,
 Desidat pistole kardal vátni,
 Hogy tessékessen játékvátni.
 Mindnyáját felis hatádra
 Vigyázó virgonczfágával,
 'Néki Szépség a bért adta
 Szívéhez kapcsolódásával.
 Így midőn tsatából tere
 Mars, Amornak szép Amyától
 Fáradtan jutalmat kére,
 Mint Josef remek társától.

Most már Leveleid meg feleléséhez fordulok. Az első 20 k. Apr. költ. Örvendek törtétfülvől
 barátom egésze meg térésén. Josef Hamraica írt verseim, igaz meg győzelemből tett
 gyónásnak szüleményei. Szintugy bánt en a' te kedves Leveiddel, és arolat mind ma-
 gam, mind jó Barátom olcsatárára fogalmatossan egybe fedve tartom.

Munkáidról úgy ítéltem, a' mint érdemlik; nem rofflat, de még közelebb erőt sem szülhet
 tollad, és meg vagyok győzve, hogy kedves ajándékot teszel arolnak ki nyomtatásával
 a' két Hazának. Ha magamat nem igyekeztem volna esmérni, kevélyje lenne azon
 kegyes fordítása Levelednek, mellyben verseidnek minden nap növe "Szépségét nétem
 tulajdonítod. A' te Mesterek Spollo kitenzt vén Szüzeivel, már néked régen föbb pol-
 crot rendeltek a' Magyar Parnasuson, minckelotte én, el hagyván némi neműtépén
 a' Franciaáért, annál töven másra látni kezdexem volna.

A' versid jobbítását el várom, Szereztésnek tartván téged, hogy nem ártallos a' hma la-
 tott. En ámbátor Horatiusnak nagy imádója vagyok, tsak ritkán tudom magamat a'
 nonum prematur in annumhoz alkalmartatni.

Munka nélkül folynak együgyű verseim,
 'Nagy bészre nem vágyván, tsak mint érreseim

29/

Találnak előttem néha kegyelemre,
Mert te bennem nérel leg inkább szivemre.

'S Ha jövőendő Szarak olvassák azokat,
Abban nyugtatják meg, úgy vélném, magokat;

Mint hogy Arankának tudatán tesszem,
Ki mindenben a' jót szakta volt irteni,

Emberséges ember lehetett költőjök,
Bár roppabbak nális tunya ki törtetőjök.

Schmidnek örömet többet is foglaltam volna, de már régen nem volt nálam, 's maga sem igen látott tudni, hogy melly Tisztviselés volna nélkülvő, ajánlván en magamat, mihez legest egy üres tanító helyre mutatna, annak néli meg Szerzésére.

Várja fogom Schediusztól Schlöszert illető munkádat kérni, és a' többi parantsolatidtól el várom. Azomban már ebből is jól meg vagyok csáfolva a' Német Fogor.

Örvendek hogy az en egy Stent imádo Vallásom ágazatai tesszenek. Ertexháriné halála valóban úgy meg hatotta szivemet, hogy csak annak bus érzéseit kessem verseibe. A' harmadik Munkáról úgy ítéltem, mint hajdan Teleki József egy tiedről, de mind a' ketten el felejtették, hogy Anaxreon vőn ebb volt mi kettenélmet, és hogy Horatius többi társával, ambátor Augustus és Mecenasfal élték, még sokkal jobban meg pendisetek a' diszno Kolompot. Ha a' Puellát olvassad, emléherre, hogy Amor nál két segre vagyon; egyikéből vélnyabb érzékeny szerelme, a' másikatól Satyrusokhoz illendőbbre sebesülünk. Általában ez olyan munka, melly tönsük Szarak Dátyám nálam leve, bor, tréfa és bujaság körött költetett. Valamit a' Szerelmemről mondassz, igaz; de se az arany nyíllal telyes segreket foglaltam Cupidonak; én pedig ebben a' gúnyolásban, a' másiktól sebesülve foglaltam. Ama vélnyabb szerelmem meg nem fremedi az ősz haját, és bolond az a' vő, a' ki, bár erejére nérvé Ifju legyen is, annak gyulaftáfat magához reményli. Cetera textus habet.

De csudálom hogy egyszerre,
'S Darátoddal kemény perre
Mondják: ha vőnül a' ringyo,
Mert mi másnak kedves és jó,
De főled meg nem távora,

Olly nagy rigorista Lettel,
Olly gúnyoláért nehetel.
Hogy a' kor leg jobban kárpál;
Mar szolgálatjára nem áll.
Vélném, veit el kört a' leg sebb:
Hogy iséleted keményebb?

Mond meg hát arra mi hora,
Végre 22te Apr. írott Leveledre sietek felelni: Ha azon dáma, a' kit ne'lem ajánlapp, minden testi és lelki érdemekkel: a' mint hogy velel bir nem lettem, nem volna is a' termé- szettől meg ajándékorva, minden iten főlem hi telhető szolgálatra számt tarthatna, tsak azért hogy se R. D. ajánlod. Várton várom tehát a' szép Profnet Időbb Prof Péter Mihálynéval, kit mint Nénemet nagyon perentsém esmerni, és bizonyossá tesztel ar- rol, hogy minden, a' mit egy Várofi Remetéstől mind mulatságotra mind dolgai el inté-

ze'sere várni lehet, tolem el fog követgetni.

Meg nem tsalat korol ha volam art hiszed, hogy le'st vagyol jutalom ne'k'ul' szolgá'ni; e-
ge'st életem emel b'ronysága, és ha munkáimban meg olvastad volna a' mostani perel-
met, nem kételkednél, hogy meg mihoz re'im fért volna is, időre nérvé, soha, sem jó há-
rasságban gántot nem tettem, se für koronát nem bontottam; egyébb egyfesz, és ar-
loris Jhu legény lévén, a' fódoltat le'st voltam el venni.

Barátom: én art tartom, hogy noha mint Chaulien, la Chapelle, és Dachauumont tudunk
mi lehetengunyolni, és Veland Musarionnyát tartjuk igr Philosophiának; Epicurust
pedig jórán értelemben nagy bentnek: meg is jobbak vagyunk atalgában:

Mint ama komor képrelöl,

Keresven, oltár emelöl,

Kikkel tudálat tétetnek,

I' Ma'kent hívöllet sütt emel

Mi, hogy minden gyönyörűség

Art hiszöl, I' ugyan arétt ej

Szivün'ben tisztább tűz ekkel,

Ezön' szerént mindenekkel,

Találhat' pír'eben a' bölcs

Interven' ötöt az erölös

Kik erölösöt legendákba

I' bálványolat' zelnel fába,

Egy Isen gyalaráfára;

Zelhet meg nyugtatására.

Regyes Isenün' munkája,

Horra' haladás fáthlyára,

I' ugy tartjuk hogy Szabó elni

I' fódoltol' nütten mit félmi,

So te'eli jutalmára,

Socrates memyosragára.

Elj' egészé'ben és peresd' h'v barátodat

Pesth. d. 15^a mai 1800.

S. J. A.

Frankia

U. I. Ide kapszólol egynekél' a' Carouselre faragott verset, a' mellyel, bár egy festsály
óra alatt születtek, meg is t'rheto'lnék látorottanak az egybe gyűlt idegeneknek:

A Son Altesse Imperiale

Madame l' Archiduchesse Alexandrine Paulovna à l'occasion du Caroussel.

Au bon vieux tems, pour plaire à la beauté

Dans un Tournois étalant son adresse,

À ce qu'on aime on prouvait sa tendresse.

Recevant d'Elle un prix bien mérité.

Le Caroussel des Tournois est l'image,

En y voyant briller l'Auguste Goux

Qui vous adore et n'y court que pour vous,

De son amour vous recevez le gage.

Mais en voyant qu'il nous surpasse tous,

Vous partager son triomphe et sa gloire;

"Guidés par lui, certains de la Victoire,

Nous vaincrons un ennemi jaloux;

Car pour Joseph et pour Alexandrine!

Quel est l'Hongrois, qui ne fut valeureux?

Agreez donc comme Enblème ces jens,

De ce qu'en nous, jamais le tems ne mine.

Kedves Darátom!

24

Tizedik napján ezen hónapnál költ Leveledet, szíves örömmel vettem,
 s abból értem, hogy Prof Kendejével és más tudós Darátoddal tölt
 vén nyugodó idődet, volám is emlékeztetek. De kíváncz voltam, hogy
 azon tölem régen imádott Magyar Dámák Remélje, Prof Deshler Adám
 né született Prof Gulainé, el nem felejtkezett egy régi tisztelőjéről,
 és azt áltatás közönsetni méltortatni.

Kérem'st Affony vagyon ő horra fogható
 E széles világnak minden országiban,
 Mert ő benne szépség, és, erkölcs felható,
 s Praciák festvérei látod morgásiban.
 Horonárásunkat midőn szépitette,
 s Idegen Dámáknál irigylést okozott,
 Vén Darátodat is fogadjára vette,
 s Szivemben valmérő vágyásolat hozott.
 Örvegy kéven akkor, talám szaporitni
 Fogtam volna Számát kosár hordónak,
 s Meg nem nyert kére'ssel, őz hajam csufitni.
 Így Számában tartson hív imádónak.

MAKÁR VAGYON
 TUDÓSAI

Hogy Engel Pesten keresetül menvén, noha Schedius Darátommal öfve
 jött, engemet nem tartott esmerésére méltónak, sajnálom; mert
 minden embertől hallom őtet Tudományáról dicsérni. Azomban
 meg tudván hogy házasodni ment, volám meg felejtkezését nem
 véhezem rossz néven. Ha látod őtet, mond meg neki, hogy vispa
 jövesele általmarosságával látogasson meg, mert soh beszésem
 volna vele.

Exerentsés vagy Darátom! hogy tudós társalkodásorbold Amor tündér
 Templomába siethet: nékem az első kithán engedtetik; ama

pedig igaz volta szeret, régen elzárata előttem.

Ígyat seítsen Amor aranyos nyílával,

Mert mindent reménylhet állandóságával;

Hogy véniis szereshet, a' könnyen bízható,

Bár hogy viszontagság néhelen nyervehető

Meg ösrült nőstökkel, ránczba vont orrával,

I jobb vénnel sértetni, vastagabb nyíljával,

Melly a' töltet kárpát verseim költetke,

I Eszterem lebléber beíremet nyerveke.

Azomban Magyarok Anakreomnyának

Talam fenn tartatir, tétete tudatánál,

I Hallván énekeit, felejté kedvese,

Hogy kéjén, erején, már az idő nyese.

Ezen tsuda téselt midőn néred szívemből, és irigység nélkül ki-
vánakom, nem győzöm tudatni, hogy a' szeretem

Murádát inkább nem ebreszti

Költésere szép verseknek;

Keinek Amor szívet gerjeszti,

A' költője remekelnek.

Ő vitt Parnassusnak hangjára,

I Noha regulat nem tudtam,

Ra' hajtván Ovid' korájára,

Mind addig nem is atudtam,

Mig kedvesemmel szép fenei,

Neher nyelven Franziáknak,

Nem lettek versim leutfejei;

Óztán a' Magyar Murád'nak

Sugár Johanna vitt áldozni

Szöngyösinek díszö nyomán,

22/

S' Ilar Amore kelleit okozni,
Ha ki, hogy verselt, meg pán.

Profesor Scheduis, a' kit mi igazán szeretünk, s érdeme perent bersülni tudunk, Füredre ment. Félek hogy ott hagyja csonkjait elmé's pály-
lya fura'sa zsergében. Adja a' mindenható hogy harudjék, mert
ezen fiatal ember, egyir' osztópa Haránban azon erősségnek, mel-
lyet a' seresség bajnoki nem szünnek ostromolni.

A' se ostromokhoz már fellyebb perentsét kívántam, és így még csak azt
jelentem, hogy az általam nélem ajánlott Dáma nem jött el; ta-
lám ugyan ő' fellobbant szeretmes tárgya, és azért mult el ide
jövetele.

Prof Deshler Jergely egy nap boldogított kedves társathodájával, De's-
ből Harájata való viszpa térésében. En' néli Számodra, minden
hátra lévő a' Palatinusnénkat illesz' verseket, Mátyási' két mun-
káját, Orlando furioso fordításából két éneket, és Haránk
Történekeitől a' Fragmentomma vált munkákat, által adtam.
Ej' Szerentséjén, és noha Cupido sarlat, el ne felejt kerret

Pesth. d. 29^a Junii
1800.

hiv barátodrol
G. F. H. M.

val 12 Aug 1846 D

11.
Kedves Darátom!

Két Leveledre tartozom felelettel, és ha Darátom nem volnát, mente,
nem magamat, egykorig Bessen nem létemmel, utobb pedig
perpatvar béli foglalatosságimmal: A' mi az elsőben fog-
lalt érdekesen dicséretedet illeti, nem tudom ki dicsé-
redhetik inkább élete, delyével: az e' a' ki néha jól, vagy
köppül gögyög a' Szerelemről, vagy a' ki Venus fia türe,
it, helyes erejében érezvén, mint Te, Citherea oltárján
áldozik. De duplán Szerentsés a' ki a' mi időnkben ve-
mélheti, hogy viszontag fog Szerettetni: En' minthogy
ert nem hiszem, mióta a' Természet porát hintette
hajamra, ha néha áldozom is a' Tenger habjából lett
Isten Aphronynak, meg elégsem, hogy Kalipigia legyen
is élését nékem engedje, Live alarhije maradjon.

Fájt a' szívem hogy Hoff Felely Samut Ő Eccellen-
ciáját itten által mentében nem tisztelhettem, mert róla
nékem hirt adni nem méltoztatott; en' Ezen Unnak Ezer
tudományát Emberiségét igaz szívvel beszülöm, tisztelem,
és ha Embert imádkatnék, imádkám.

Rádaine' Hugommal nagy Berve lakadtam, hogy Hoff
Rédemét itten velem el mulattatta, mert örvendettem volna
ha,

ha tisztelettel, hozzájáruló barátságomat bi-
zonyíthattam volna.

Prófí Berliné, tegyes emlékeztetése voltam, annyival
betelesebb előttem, hogy Istenben boldogult Testvérje,
nek tiszteelője voltam, a' mint azon kishá Dáma érdem,
lette, noha csak kishán láthattam őtet élteben. Második
Leveledben nyavalyádról látszatot szollani, nagyon
Sajnálom tested bádogyadását, mert ám bátor a' Szere,
Lem maga Sulyos nyavalya legyen, még is egészen tested
inkább híván, de hihető hogy csak Ovidius Tanácsát
követted, a' ki javasolja, hogy a' Szerető Kedvesénél
bádogyasságot képzelfen. Hogyan is lehetnél beteg, midőn
olly Dáma'kkal lehetsz, mellyek holtat is bizonyossággal
fel támaszthatnának mint ama:

Mind ő' S' Új Testamentomnak

Szenté vált Philidorjai

És idő' S' keresztény Templomnak

Nép Csalo Chemicussai

Ha azonban valahogy Ditső és munka' életedet végez,
néd, nem Bololban, hanem Negyedik Menyországomban
várna'l veám, de úgy vélem hogy én leszek ottan Quar,
sely csinátod és a' Dorostyan' Közörit a' Pratri,
akkal Számódra fogom képzitetni.

A' mit

24

A mit Hoff Bethlen Adámnérol írtam, szivemből folyt és
reményilem ötet meg nem bántotta; az Istenek és Isten
Ápponyáknak fel kell venni, még az érdemeitlenek töm,
jénnyét is.

A Magyarok történeti csak úgy elevenedhetnek ismét fel,
ha Te és az Erdélyi Magyar Társaság több Tudós Tagjai
azt ítélnék, a két próba felelőse, hogy én Ezen Munkán,
nak embere lehetek, és a Munka jövőndő Századot befejez
meg érdemelhetné: mert hogy most hi nyomtattassék,
azt reményilem sem lehet: Ezen efüre nem mondom
hogy nem igyekez nem a Mohácsi veszedelemig: de to,
vább nem: / folytatni.

Vettem az alatt új felállításáról az Erdélyi Társaságnak
kegyes tudósítását, és csak arra várok Tőled hogy néli fe,
lélven, línél, és hova túljem Amaz Ezen Czélra rendelt
20. Forintot.

Az Erdélyi Döltsek roham való kegyes emlékezete, Özön lépén
hogy azt további fáradozásimmal érdemlemi igyekeztem.
Nagy érdemeihez méltó és arolat örökösítő Munkát te,
fren Hoff Bethlen Samu a Kőr Bibliotheca alkotásával.

Meg szeréedet tréfának tartom! En magamat igaz uton vélven,
ha azt el hagynám, csak kőpabbat válasszhatnék, azét
holtig csak azon tivánor ballagni, és ha efüre lépél annak
igasságát

igasságát halálommal fogom bizonyítani, utolsó órámban
egy Epigrammát csinálván az íjészti Mesélőre.

Most minthogy Szármayás Paripádat let utolsó Leveledben: talán
már megértesed fejedben: nyargalni nem arattad Enged
meg hogy egy más dologról szóljak: Ném Dávid Hompesch Károly
Feldmarschal Lieuténant Anglus Szolgálatban, egy igen szép
Anglus Mennyassz ajándékozott; iról ugyan evánta mind Gróf Vesselényi
nyine, mind Gróf Bethlen Pál, de azomban néked is
Kedves Barátom a végre meg küldöm Gróf Beckers által
lett le rajzolását ezen Cínak, hogy azt más Meneses Parda,
ival Erdélyi Harántnak közölni méltoztassál; ha linek
hozzá kedve vagyon, vagy maga jöjjön ide látására, vagy
birtos Emberét küldje hozzám azt, a' Cs' meg vételekre ha,
talmarván.

Nem látván Leveledben Választ, az én Szegény Muzsám
is elnémult, ha azon megértes, mellyre ingereltt abbol
áll, hogy a' kilencz Vén Rüzmet le mondjak, nem nagy fá,
radásgodban fog telni a' megértesem. Eljegyzés,
ben, a' hírtelenemről hívtetésemről meggyőzve maradj örökre

Kiv Barátod

G. Fekete J. K.

25/

Cudálom hogy midőn H^{is} Sept. horrám utasított Levétedet írni, még nem vetted az enyimet, minthogy arról egy szóval sem emlékezél, de kíváltk nem felel azon Erdélyi Társaságnak uj felállításáról, melyről azóta sorfélét hallottam.

En azomban ezen Levéted megfeleléséhez fejek: Böltönni és eltekinteni, hogy nyugodalmat engedvén elmédnek, tested fáradságával egészségedet helyre állítani igyekeztél,

Mert akármit mondjon a' Theologia

Letleüntenek különös vényabb mivoltáról,

Mintet tapasztalás 's a' Philosophia

Meggyőr e' kezének egyből állásáról.

A' bereg Nagy Sándor, bár harczról álmoda,

Aggábol Bereget nem állie rendekben;

's Hagymásba ha talám böls Newton akada,

Nem jegyzi Planeták útjait egekben.

Imet olly perentszeten voltam, hogy Prof Telch Samut viszpa mentében elmulattam, mert egy his dolgom vala Posony és Nyitra vármegyé-
ben, egyet azon ritka Magyarokból, a' ki velem egyaránt gondoltod-
ván. Ezen mostoha időben is embersejés ember maradt, tudniillik
Benyóczyi György, a' kinek semmi hasonlatossága sincsen a' Refe-
rendarius Ötseivel.

Höphönöm hogy volam meg emlértetél; én minden rendbeli érdemidet úgy tudom betölteni, mint horrám izar Magyar híveségeddel büszkélkedni.

Még nem jutott kezemhez Derzevici Munkája, de azon teszel hogy megferez-
zem, hogy amnyivalis inkább izlelhessem ma holnap fordításodat.

Ami tét vers darab, mellyekkel boldogiasp, igen különösen szép, és meg
bizonyítja, hogy te vagy egyir a' Magyar Poeták között, a' ki leg in-
kább el találja ama könnyű Jomst, mellyet a' Muszá, a' Nemeselek

és talán a Magyarok nagyobb képétől is meg tagadni láthatnak.
Az Ösről való gondolatid valóban olly pékek, hogy a Magyar Anacreon
nevet, ha régen nem bírnád, annyiért is inkább meg érdemlenéd,
hogy a Percelemről nem csak mint ő gunyolód, de annál túréit
talán még kevesebben is érzed a vén Porógnél. En, a' mint fok-
for iram,

Véknyabb percelemmek
Ellent tudék mondani,
Mert hittem tükrömmek,
Hogy kéjemen bontani
Tetszett veiségemnek.
De nem lehetem kárpálmi
Korosbb Barátomat
Amorral fremben pálni
Ha mer, bár magamat
Nem hagyom is kongan
Aranyos nyitjának
Mélyebbet a' sebjei,
En, bár E..... rának
Hoditnak szép fenei,
Temjenrel ly...ának;
Art meg lehet bírlem
Pénrel fáradással,
'I Nem fűhoéges vesztém
Esztet szabadsággal
'I Magát lánterban ejtem.

Már egyszer görömböb érzéseimet dorgáltad, de el tido hogy tapasztalás és józan Philosophia bírt arra, hogy a' vékonyabb percelem-
nek le mondván, a' mi még bennem hátra vagyon azon terméket

26/
öszönéből, arral csak mint a homjussággal és éhséggel annak ide-
jében mértéktelenségen éljek; mert igen meg adtam még ifjabb ko-
rombanis az árat, mikor az úgy nevezett igaz Szerelem Ráflóit
követtem; most már nintsen olly Appony a világon, a' ki velem
el hisse, hogy engem melljéles orok nélkül peresethetne.

Prof Beshlen László Bécsbe menvén nálam volt, és vissza jövetelében re-
ménytem el nem kerül; ő reá birta Daró vesethetmi az An-
gulus Monyasom vájárólát. It' fia egy derék Ifju, a' ki remény-
tem az Anya nyomdorit követvén, emberseges emberré és jó
Harafiuvá fog válni.

Safok Oroszlányok nyulalat nem külnék,
I Arabus Monyasol pép Csikör kerülnek;

Noha természetnél ezen regulája
Néha meg tsalatr, I Herosolnár nyája
Nem követi mindég érdemes Attyokat,

De farsatni kéne, tán akkor Ammyokat.

Egyen midőn Levelemet véger nem, érkerik az én kedves volt hadi Pajtásom
Beshlen László, és minthogy ő leszen annak vőője, még egy vers da-
rabot, mellynél költsőjét nem tudom, ide kaptsdok — El' egészreghen!

Pesth. d. 20° Oct.
1800.

hiv. Barátod
G. Fehér G. F. M.

Vásington halálára.

Harás építőmetek tündöklő példája!

Harasat Honnyodnak virtos árbotszája!

Te! kiben vízéréség leg kisebb érdem volt,
Kinek lelke mindég igazságra hárolt!
Ki, midőn az Anglus főte meg győzete,
'Altalad a' Hara szabadá tésere,
Együgyű kumnyhadban örömmel meg tésél,
'Csendevégnél egyéb jutalmat nem kértél!
Ki Sullánál nagyobb, minthogy nem ferdő
Kardos Polgár verben, 's fivő sem gerjede
Hatalom vágyára mellyel kénáltattál,
's szabadult Haradban kör Polgár maradtál!
Sirodnál könnyeim ha társod hullani,
Tudjad hogy vágyodtam nyomodba szállani;
Tudjad, Bonapartét hogy tsár úgy tarthatom
Nagynak, és te melled méltán állíthatom,
Ha mostani Tisztjét magisot le kámnya,
Mikellyet, hogy viselje, kör is nem kívánja.
Borostyánt tserélni tölgy fa koronával,
Hatalom pártáját cserélni parvával,
Solkal nagyobb nálam, mint Cseráná temni,
Vagy véres pallyáján Nagy Sándornak menni.
Igy a' kápnos Febus, végezven munkáját,
Nyugodván öleli Tengernek Nimfáját.

Kedves Barátom!

Nem késem 10° Oct. írt Leveledre felelni, mint hogy oly kegyes szíveséggel vedres együgyű rendeimet, melyeket se tudomány nem terhel, se Pompás por nem érszítene; mert mielőtt jó és kedves Barátimnak írok, csak fivém vezérli pennámat. Erem és érdemem a' szemre hányást, azért magamat nem is mentem, hogy oly sokára hatadott azon Datum nélkül Küldött Levelem, és ezzel sierek.

A' mi az Anglus Momyast illeti, azt kénszelen voltam az első verőnek, mely pénzrel kínált, oda adni; mert az Insurrectio újra nem reménylett sullyos költiséggel terhelte csekély erőnyemet. Adján Isten, hogy ezen kegyes adózásunknak igaz haszna legyen. Isten az a' hír vagyon, hogy Erdélyi Haránk is fel fog foggyverkezni.

Barátom! én úgy vélem, hogy ezen világnak: de Világ alatt nem értem csak azt a' tojás forma sár golyóbist a' mellyet mi hívunk: Isten ugyan az, a' Mi bűmulo imádásunkat érdemli, vagyis azon leg végsőbb ok, a' ki által mindenek rendbe hozattanak és abban meg tartatnak, a' Sirkusztól fogva st Verus kellemes Planétárolájáig. Hogy pedig ammal esze vagyon már az is bizonyítja, hogy pámtalan Láradoshtól fogva minden úgy megyen, a' mint az Astronomia & Physica bizonyítja, hogy az előtt ment. De még ennél nagyobb bizonyosága felesleges epe-nel onnétis hi' tetszik, hogy a' mi elménk, melly ammal csak csekély pármarása, mégis oly jeles, ambátor néha totlo, Adomány.

Hogy pedig véletlen imét el kergetnek,

Isten tudja hova, holtunk után vetnek,

Örök bölcsességnek leg jelesbb próbája,

Mert más fűtésésnek halál a' dajkája;

I Arár a' testünkkel mindenünk el emvész,

A' honis porából más teremtes temvész;

Ha pedig elménknék fenn kéne maradni,

I Egy más Planetában új testben aradni,

Ugyis a' vég Oknak eszt tudálhatnánk,

I Jobbitott sorsunkért jószágát áldhatnánk.

Ebből pedig egyik leszen sorsunk tárgja,

Mert araxmilligen mást, bolond a' hi' várja.

Az ora csináló nem bűnteshet mindet,

Mert kedvűre rakta belső kezeleit;

Intalmat pediglen nints mod érdemleni,
Mert tölünk nem függött máskeppen elleni.

Ha mégis valahogy, a' rendben maradás
Egy kis érdem volna: homéris jöne más?

El hidojed barátságom! csak abból állhatna,
Hogy elménr siron tul, bőlsebbe' válhatna.

A' ki, mint én, így gondolodik, és máskeppis nem igen szerentsés életes el, a'
nem vádolja az örök valóságot el kerülhetetlen hataláért, és mig itten ten-
gödik, fel szedi a' lába alá akadó virágokat, noha néhánykor a' rózsának
tüstéi meg sérthet ujjait. De te is kedves Barátságom! velem tartaff:

Mert ahig hogy jobban lettél,
Már Szép Apfonyhoz siettél,

Hogy napient ammal sugárja
Légyen egészséged társja,

I Kér kémei gyógyítsanak,
Vagy ujj sebetet vágjanak;

Azok hegyes pillantási,
Szalimár mosolygási,

Vesziélly nélkül nem néretnék,
I még inkább beregithetnek.

Az Erdélyi Társaság fel támadásáról nem úgy ír az a' mint kívántam; már
sufos vélekedést hárit reá, hogy De érdemes Barátságom! tovább Tagja
nem kívánok lenni; engemet csak az, hogy De és horrad hasonló nagy
eszü és emberiségű emberek voltak az Ezen Társaság eszlörloi, birha-
tott arra hogy melléje állja; mert Számtalan külső Országbeli Tudos
Társaságok tagja már ez előtt sok esztendővel lehettem volna, de minden-
kor kerültem az illy háfontalan hír vadáspást.

Hogyha nyugottabb téren elmém, és ugyan csak el érhetem érleomat a' Főti So-
száomban való viszpa térsis eránt, s: mellről most reménységem véletlen
történetek által meg szalattott: s: salám horra fogok a' Magyar történe-
ti folytatásához, és arra az esetre fogadom, hogy tanácsodat híven kö-
vetni el sem mulatom:

Vagy az igaznál egy külön tomlusa,
I Tacitus Pöbbonból ki tesszél stilusa.

28

Azokat követni kívánom mindenben,
 's velőt, nem trífá szót, kereseshsz Könyvemben;
 Mert se fogod ugysis leg elsőbb bírálmi
 Hasánn történetit, 's munkámat kóstálmi.

A meg sérésről tsár art mondhatom, hogy mi kezen rola gunyoltunk. Adná az
 Isten, hogy azolis ugy éltek volna, a' lik eren fiórák hánykotosván, art ki-
 vánnál, hogy a' most ahij decütlendő hajnal, meg nagyobb sesétségge váljon,
 mint az elebbi volt. Természetnek ellene mondani; természetet meg györ-
 ni — Synonimái spünk a' Vallás igája alá' vetésének. Sapienti pauca!
 Ha a' se Piluláiú olly elméssé teszr az embert, mint Levétes mutatja,
 Küldj né' remis belőlör, mert nagyobb Szűrségem vagyon res' mint neked,
 Kinek még a' Muzsár nem szüntel tsevegni,
 's Heves füve körül Amorot lebegni;
 Kinek ösrebb feje vidám elméjénél,
 Versével Kegyelmet talál Keovesénél.

Pesth. d. 30^a Oct.
 1800.

igaz hív barátod
 G. Fekete J. K. M.

Ide ragasztom a' Fiam Születése napjára írott Levélemnek egy elszarap-
 tott darabját:

Közelget azon nap, a' mellyen Születél,
 's E' világra jöven hív Apáddá tettél.
 Már esztendőidnek érsz azon fiamára
 Mellyben Vidók dőlse jutott Kerepfára;
 Mert Pajjait ellen bátran fel támadott,
 's az egyenlőségrol, bár égben, almadott.
 Nem jutos se, reménytem, illyes hohérlápa,
 Világ jobbítását bírván inkább máfra:
 De láttam Amoris Szegetve kerepére,
 's Ha talám nem himnő, emlékerz Tiesetre,
 Ottan Pitoninát meg látod a' képet,
 Mellynek hárszévé tsár ugyan engem tett.

Most nem jobb, úgy vélném, Ferlo Dátsi sorsa,
Mert tortóra hárólc Amor erős borsá,
É a' mint hallom dolgod, nem igen jól mégyen,
Hogy tehát Ceresről kedvesed le végyen,
É ölébe nyugtatván, mint ama Mária,
Vele boldoguljon Apác kedves fia,
Kivánom e' napra néked igaz fiúval,
Mert optán fel támadt, art reményleni kell.
Art tartom, hogy jobb kívánsággal nem ülhetem születésed napját, de
aron fellyül kivánom, hogy minden egyébbi boldogságitanis e' világnak
részfülj; a' holtunk után valokat el halgatom, mert

Ignori nulla Cupido!
Armban ha lelünk, vagy elménknek tárja
Nem egy aron tesset, melly ötet be' zárja,
Es a' koporson tul, egyik planétában
Mégis hafnálcatna valamelly formában:
Ottanis kivánom hogy jún boldogságra,
Huxit kebelében újj újj szűz virágra;
De legyen erős is, hogy ötet hafnálkass,
É Iobban mint itt alatt, a' probát meg állkass.
Kivánom hogy pénzes el ne tudjon fogyni,
É Szerentsés orloja soha le nem rogygni;
Fénylő hivatalol érdemes be'reljék,
É Aldási Népeknek örömsé neveljék.*

* Eset amo más világon kivánom
Fiamnak, mert minthogy Nerevit
vifli, éan soha se boldogulhat —

Kedves Barátom!

Szíven fájdalommal vettem Levétedet,

Mert abból meg láttam volt betegségedet;

Tudván pedig téged elmédért tisztelni,

Epitaphiumra nem kívánok kelni.

Read, sőt art inkább te töltöd el várom,

Mert sokkal süllyosabb rajtam a buja'rom.

Mint hogy kívánhatnék igen hamarosan élni,

I Haza'innak romlását még tovább szemlélmi,

Mellyben árcukodás leg főbb érdemé vált,

I Minden hitű Tagja már illy mottókra szált;

Mellyben az emberiség szót üldöztetmi,

I Virtus helyett Tisztesség vagy pénz keresetmi;

Mellyben a' jórán ész béroba veretnek,

Sajto szabadsága lántrban szemléltetik;

Mellyben miniret újra homályba taszítmi

Kíván a' kevély Pap, I keresetre feszíti

I gar követőit Judea Bölcsének,

Hogy tömjént szerezzen Déliál lejenek.

De hadó pengjen Lantunk más vigabb notára,

Duval nem juthatván orvosolásiára

Bajunknak, szegerrünk békességes türeést

Minden illyes ellen, I időtől várjunk rést.

Papok szándékban tán meg fog fordulni,

I Változván néhiek torlóra hárulni.

Solféle dolga névve, de kívánt hír barátid vigasztalására, igen jól tetted

Barátom! hogy meg nem holtál; mert ugy is nagy kérdés támadott volna hogy mellyik memuországra léj be a' stix másik partjára értervén.

Keresztényekből Papok el üznének,

I Ha talók függene, pokolra vetnének;

A' más kettő rajta méltán vetekedne,

I Kőrösek nagy kérdés arról emelkedne

Hogy ős Elisiom legyen é' Lárád?
 Vagy Paraditsomja Mahonnak szállásod?
 Mert dölsz lévén vágyhatsz méltán az elsőre;
 Amor pedig Hívét hívna más dűlöre,
 Hol Huzit keblében örömet éreznél,
 É' Vigágból vigágba mindennap évernél.
 De mint hogy vékonyabbas kívántál szeretni,
 It' Negyedikébe kellene veretni
 Tégedet Darátom! Négy Memyországából,
 Hol talám Istenek lesznek Asztronjából.
 Tal' úgy lehet öret, le mondván bérletre,
 Imádni Plátóval, É' csupa temjenrésre
 Hoztván szerelmünk, el hadni testeket,
 Hogy még türesebben élhesünk telketet.
 Ezen Memyországról mindent lehet vélni,
 Nem engedvén nékem az Ifju szemlélni;
 De ha jól értettem utolsó Szavait,
 Kívánságom szerint Szavakra javait
 A' tettenek ebben fogjuk találhatni,
 É' Eszünket testünkkel együtt vigadtatni. (*)
 Oda mi Darátom! mihez el érkezzünk,
 Találunk aratra kihenek itt kedverünk:
 Athenás, Romának, jeles Tudosai
 Örök életünknek leszenek pajtásai.
 Már látom mireppen köcsül vesznek teged
 Mind arat a' kihenek hódolt bősésséged;
 Horác, Ovid, osztán hívják vassorára
 Anacreont Sapphot. társol Dilkunyjára;

* Lásd a' Négy Memyországomat vége felé.

30/

De minthogy megvénült kedvese Phaonak,
 Egynehány szép Hurit ahtalóhoz vommak,
 Nectart nem kímélvén kerdenei hevülni,
 É s Lelti vigadá'sból testire keverülni;
 Egy más nap Socrates hívni fog ebédre
 Téged Cicerovat, é s kérésülven beszédre
 Mérges agyarlása szent Dabonárokknak,
 Istennel nevében földet vadászokknak;
 Sára több báltsalhet fogtor droskodni,
 De végre Hurikkal ágyba le nyugodni.
 En! ki mind ereket előre mondottam,
 É s Epicur nyájához magamat vallottam,
 Nem fogok, reménytem, tőlök meg vettetni,
 É s Illy szép vendégsegből ki sem rekesztetni.
 Ott főbb boldogságom, hogy reles lehetek,
 Leszen, é s örömidben szives részt vehetek;
 Mert még Stixen tulis kívántak tisztelni,
 É s Erdemlett híreket, mint itten nevelni.
 De bár e' mennyország gyönyörű, mint látod,
 Hogy későn érjed el, kívánja Barátod.
 Elj egészségben!

Prof Beclenehet, kívánt az én kedves hadi Pajta'somat Lacrit,
 tiszta szívből tisztelen, minden más Erdélyi Barátnival együtt.